

Mi az Igazság?

*Nézd a kristályt: mennyire nyilvánvaló az egyetlen fény a tizenkét lapján;
igen, négyszer tizenkettőn, és mindegyik lap a fény egy sugarát veri vissza,
az egyik az egyik lapra, a másik a másik lapra néz, de egyetlen kristály, és az
egyetlen fény ragyog az egészen.*

(A szent tizenkettő evangéliuma 90,4)

Tartalomjegyzék

[A Pireneusok Tábor-hegye](#)

[A Grál a Pireneusokban](#)

[A Grál a Pireneusokban II.](#)

[A Grál üzenete a mesékben](#)

[A Grál legendák eredete és értelme](#)

Parsifal, Kundry, Amfortas és Galahad és az egyszarvú
Galaad

A Pireneusok Tábor-hegye

Szokásom szerint Betlehem beavatóbarlangjában tartózkodtam, hogy egy időre szemlélődéseknek szenteljem magamat. Szívesen tartózkodom perfektjeink hagyatékának, régi szentélyeinek lábainál, hogy szellemem megnyugtató meditálásba merüljön. A szent pentagram itt ajándékozott meg engem annakidején szertartásos avatásával és megajándékoz azzal az örömmel, hogy most a Krisztusban való megszenteltetést készítsem elő, amely a szent Grál útján a legmagasabb cél és a legmagasabb jutalom.

A szellemi nyugalomnak ezekben a pillanataiban történt, hogy korábbi találkozások és események emléke, melyek mély és feledhetetlen benyomást hagytak hátra bennem, teljes erővel és nagyon világosan álltak tudatom elé. Ez olyan, mintha pompás utazást tennék nagyon szeretett, múltbéli barátaimmal. Milyen szép kilátásokban részesülök ilyenkor! Ezek beavatóközpontunk tanítóival és tanulóival történt tanulmányok és elmélkedések ismétlései és felélénkítései! Mintha újra megajándékoznának szellemi birtokokkal!

Így történt, hogy virágvasárnap szombatján este Betlehem barlangjában tartózkodtam, amikor – nem tudom hogyan – derűs elmélkedés közben kapcsolatba kerültem egy nagyon szeretett barátommal, aki már évekkel ezelőtt elhagyta az anyagvilágot. Engedjék meg, hogy ecseteljem első benyomásaimat, amelyet a pireneusi Táboron át vezető utazásom folyamán szereztem ezzel az újonccal.

Talán tudják, hogy Tábornak a Pireneusok azon nyúlványait nevezik, amelyek Ussat Ormolactól a Montségurhoz vonulnak a St-Barthelemyn keresztül: ez a katórok útja! Megmászta a Pireneusok Táborát! A 13. században Montségur vára volt az albigensek utolsó menedékhelye. A vár romjai már elmerültek a St-Barthelemy büszke csúcsa mögött, amelyet fehér hótakaró borított.

Utam köves és fáradságos volt, és nevét e sziklasivatag lakói csak tétovázva és bizonyos babonás tartózkodással ejtik ki: a katórok útja!

Az albigensek... a katórok... a katórok útja! Ezen az úton haladtak a katórok rejtélyes kincsének hordozói. Ezt a kincset hiába keresték Montségur romjai és a Lordat-i vár romjai között, mely ezt az utat páncélos lovagként őrizte.

Montségur falucska öreg pásztorai gyakran beszéltek a katórok kincseiről mindenekelőtt esténként, házacskáik konyháiban, amikor együtt ültek a tűzhely

körül. Ez egykor elátkozott tájék volt! Harmadik Vince pápa dúlt és tombolt itt keresztes hadjáratával, tűzzel és vassal irtva a nyugat híveit, a hűségeseket, akiket eretnekeknek neveztetett: pedig messzeföldről is válaszoltak erre a hívásra. És a környék hegyei zordul-bánatosan őrzik a harcok eltörölhetetlen nyomait, amelyeket a környék komor lakói vívtak hőiesen a pápa hadai ellen hitük védelmére.

A tüzek, melyek az albigensek ezreit nyelték el, kialudtak, feledésbe merültek, sőt, megbocsáttattak. A sziklák azonban életben tartották az emléküket! A barlangok tátongó torkainál is feketébben nyomták rá tüzes pecsétjüket a meredek mészkőfalakra.

Ezt a tájat egykor elátkozták. Pedig milyen szép itt minden! Oly szép, mint valami síremlék, amelyet nyurga ciprusok őriznek.

A bukszusok, tövises rekettyék és magyalbokrok között, amelyek számtalan birka bundájába akaszkodtak már bele, lemásztam az Ariége árnyékos völgyébe. Egy különös útszéli kereszt vonta magára a figyelmemet. Dupla kereszt volt, két vízszintes gerendával, az albigensek keresztje. Ez a kereszt, itt.

Franciaországban, még hozzá napjainkban! Csodálkozásom később meg fokozódott Ussat és Ornolac hegyeinek belsejében!

Lepihentem a kovácsoltvas kereszt közelében egy nagy diófa árnyékában. Az úton egy parasztasszony nógatta ostorával makacs öszvérét. Keresztet vetett és áhítatosan imádkozott ezelőtt a szabad prédává tett kereszt előtt.

Néhány pillanattal később egy pap közeledett. Lassan és alázatosan kalapot emelt, meg is hajolt a nagyon szeretett János keresztje előtt. Mily rejtélyes ez a pompás vidék! A történelemkutatók arról adnak hírt, hogy Montségur vára 1244-ben árulás folytán a keresztesek kezébe került.

Ezek aztán 205 perfektet égettek el egy hatalmas mágján. Csaknem egy évszázaddal később 500 katár, a három feldúlt templom utolsó maradéka menekült Lombrives barlangjába. Ott gyilkolta le őket Toulouse inkvizítora a zsoldosaival: élve befalazták őket. Azért másztam meg a Tábor hegyét, hogy megtaláljam e síremléket a sziklák között – és megtaláltam....

Ariége barlangjaiban többször is megborzadtam, de nem mintha attól féltem volna, hogy többé nem látom meg a napvilágot, hanem a tény miatt, hogy újra meg újra embercsontokba botlottam, és tiszteletteljes áhítatom és e sírbolt iránt érzett tisztelem ellenére elődeim testrészeit tapostam. Kellemetlen érzésemet

ez eléggé érthetővé teszi. Hát igen, a hegyes vidék, amelyen át a katárok útja kanyarog, a szomorú múlt temetőjébe vezető út: Ornolac és Ussat barlangjai sírboltok.

Lombrives. mely megőrizte a befalazással megöltek titkát, a világ egyik legszebb barlangja. Sötétsége fenséges járatokat ölel, a tátongó mélységből egy folyó tompa dübörgése árad. Kőből épült katedrálisaink boltozatai nem keltenek ilyen mély benyomást. A hatalmas távolságokat és magasságokat olykor alig lehet szemmel felmérni. A tündérien csodás termek falai sokszorosan megtáncoltatják a kiáltást, a visszhang olykor erős, máskor suttogón szelíd....

Bizony többször is megborzadtam!

Lombrivesben, a szép katedrálisban tapasztaltam először egységemet a földalatti világ misztériumával. Egy német mesének az a címe, hogy „Aki elindult megtanulni a borzongást”. Ennek az embernek csak a De la Manimelle járatba kellett volna bemennie, amelyet a katárok árkádjainak is neveznek. Ha ott leült volna a számtalan sztalagmitok egyikére és meggyújtotta volna gyertyáját, akkor szíven ütötte volna a „La fenno Penjado”, a függő asszony látványa!

A kételyeket talán sohasem lehet eloszlatni, hogy ez a függő asszony a nagy művésznő, természetanyánk mesteri műve-e, vagy valóban egy asszony megkövesedett csontjairól van-e szó. Mily sötét drámákat rejtegetnek ezek a szép járatok és boltozatok! Lombrives függő asszonya nagyon szép, váratlan jelensége azonban úgy hatott rám, mintha fejbekólintottak volna: átéltem a barlangok keresztelőjét!

Az óriási terem, a katedrális, egy hatalmas boltozat, több mint 80 méter magas. Ez a hatalmas szikladóm eltörölhetetlen benyomást kelt. A boltozat az áthatolhatatlan sötétségbe vész. A sztalaktitokról csepeg a víz és csodás formákat növeszt a talajból. A Montségur szent kincsét biztonságba vivő Amiel Aicard püspök szószéke uralkodik a fenséges termen. A fehér falakat számtalan felirat, rajz, jel és kép borítja, amelyek egyébként csak szent fóliánsokban találhatók, tele van betűkkel, melyek megsárgult pergamenek tartalmára hasonlítanak, meg jelentéktelen nevekkal, jelekkel, amelyek életre keltik ezeket a katakombákat.

Egy beszögellés rejtett zugában a falon egy nyíl vonja magára a figyelmemet. Sok felirat között egy kereszt látható, kétgerendás kereszt, az albigensek keresztje. Nem messze tőle, egy mélyebben fekvő helyen egy másik jel, amelyet akkor még

nem értettem, később azonban egy másik barlangban fedeztem fel, amely a sátán nevére hallgat!

Sátán barlangja gyönyörű, én azonban zordnak és haragosnak érzem, és minden hozzájárul ahhoz, hogy ezt a benyomást megerősítse: USSAT templomai fölött található, szédületes magasságban, ahol a szél elseperte a nagy Pireneusok havát és metsző hidege haragosan süvít át a barlangon.

Egy másik részben egy szörnyű sírterem van, tele csontvázakkal, és egy sziklaodúban Szaturnusz jele. Ennek meg kikkel van dolga: a katárok kincsét keresőkkel, vagy a bölcsek köve után szimatolókkal? Hívságok hívsága, minden hiábavalóság! Milyen indítékokkal jöttek ide, mi lelkesítette az emberiséget? Kapzsiság? Feketemágia?

A baloldali falon magányos, nagyon szépen kidolgozott kereszt a két gerendával, az albigens kereszt, amelynél ezúttal az 1753-as évszám díszel, és egy jelkép, egy pohár, a templomrendiek grálkelyhe!

Az albigensek (azaz katárok, rózsakeresztesek és templomosok), jobban mondva perfektjeik, tisztáik szintén mágusok voltak, az egyiptomi misztériumok magas mágiájának gyakorlói. Szerették az aranyat, a szellem és az isteni szeretet aranyát, az anyagi arannyal és a bosszú aranyával ellentétben! „Isten szeretet” mondták.

„Olyan jó, hogy egyszer sátán is bűnbánóan visszatér mesteréhez és urához, ahhoz, aki az atyai megbocsájtást adományozza”! Megtisztelve érezte magát sátán, amikor behatoltam barlangjába? Bizonyára, mivel hogy megengedte nekem birodalmának meglátogatását. Természetét azonban nem tudta megtagadni, mert „gonosz, mint mindig is volt”, jó sokáig hagyott engem fáradozni és kínlódni, mielőtt beengedett.

Fontanet (Fontane la Salvatge) Sabarthez barlangjainak legrejtélyesebbje és legveszélyesebbje. Boldog voltam, hogy látogatásom alkalmából útmutató nyilakat találtam, ha távoleső zugokban is. Tiszta öröm e földalatti árkádok alatt bandukolni, magas tágas járataiban a homokos talajon. Az ember érzi a rejtély vonzó hatását és a szüntelenül váltakozó díszleteket.

Az öröm azonban kálváriává változik, ha az itt uralkodó meleg egy kályha hőségével kezd vetekedni, amikor az ember hason csúszik a szűk hosszú

folyosókon, a sziklás talajon, mialatt a kezében ingadozó gyertya lángja pontosan az orra előtt pislákol, vagy amikor éles sztalaktitok verik véresre a fejét.

Ezzel jár az ismeretlennek a keresése! Mit törődik az ember fáradsággal és veszélyekkel? Szóval, nyíltól nyílhoz haladva csodaszép teremhez értem, melyet szüntelenül váltakozó formák és számtalan oszlop díszített. Középen, a többi csoporttól távolabb, egy vakítóan fehér stalagmit áll.

Amikor gyertyám fénye megvilágította, újra meg újra bevéselt évszám tűnt elő a pompás kalcitból: 1848... 1848. a forradalom éve. Kíváncsiságom fokozódott és kettőzött erővel mentem tovább! Elvarázsolt világba kerültem, tündéri kristály és márvány palotába. Újra másznom kellett: a hőség nyomasztóvá vált. Ekkor azonban megváltozott a kép.

Egy kerek terem tárult fel kihívó felirattal, melynek láttán megdöbbsentem: sátán birodalma! Alatta dátum: 1843., majd két aláírás és a szív kiáltása: Éljen a köztársaság! Ez a kiáltás 1843-ban!? Mit vártak el ezek az idegen barlanglakók sátántól? Aranyat? Aligha! Occitánia feldúlása és pusztulása után a halálra üldözöttek számára kétségtelenül csak egy menedék maradt: Ornelac barlangjai. Az albigensek kétségtelenül eszményien megőrizték vallásukat, és az Egyetemes Szerzet minden bizonnyal nem volt halott.

A templomrendet felfüggesztették. A katórokat halálra üldözték a rózsakeresztesekre bárki szabadon vadászhatott. A szellemet azonban nem lehet megsemmisíteni. A máglyák hamuja alatt még mindig izzik a parázs! A beavatottak ismerték az isteni naphoz vezető menekvés útját.

Ahhoz a naphoz menekültek, mely mindig is megvilágosítja Sabartheznek ezt a szép „barlanglakó köztársaságát”. A kettős keresztet és a grálkelyhet réges-régen rajzolták: ez ismét megtörtént 1753-ban. Mily furcsa, hogy ebben a barlangban egy remete lakott és különösen olyat választott magának, amelynek három kijárata van, s emiatt a remete nevet is megtartotta.

Ez egy kellemes barlang, zárdás szerzetes számára kényelmes és oldalszárnyában három kis barlang található: a halál rejtélyének barlangjai. Kheper, Mes Naut és Ká. Nyugodtan állíthatom, hogy a remete nemcsak ezt a keresztet rajzolta a Grálkehellyel, hanem az 1753-as számot is különböző barlangokban, amelyeket ismert. Sírlakását hirtelen hagyta el miután egész Franciaországot megrendítette a forradalom.

Ismeretes, hogy a felbőszült tömegben egy különös, fekete hosszúruhás embert láttak, aki a papokkal szemben keményen viselkedett. Minden csapásnál, amit kimért rájuk, felkiáltott: „Ezt a templomosokért kapjátok”. „Ezt meg az albigensekért”! Amikor pedig XVI. Lajos feje gurult, ugyanaz a „bosszúálló” felrohant a vérpadra, hüvelykujját belemártotta a szerencsétlen király vérébe és azt kiáltotta: „Nép, keresztellek téged Jacques De Mollay és a szabadság nevében!”

Ez a férfi tehát az albigensek és a templomosok megtorlójává tette magát! Ezek véres események, amelyeket egy katár lelkiismeret nem hagyhat jóvá. De egy láthatatlan erő rótt rá erre az emberre, mert nem ez-e a mágják hamuja, mely paraszát újraéleszti?

Esetleg olyan ez, mint a nyomás alatt álló gőz esetében: csak ez egy szellemi robbanás, miután a szellem 1700 évig állt nyomás alatt. Végül pedig állapítsuk meg minden magyarázat nélkül:

1843: a sátán birodalma.

1848: 5 évvel később Louis-Philippe király kénytelen elhagyni a Louvrest.

1850: egy nemes ember azt írja a remete barlagjának falára: „A papoknak ajánlom! Mi Isten? Ahelyett, hogy bármit is mondanánk vagy magyaráznánk erről a legmagasabb lényről, hallgassunk mélységesen és imádjuk Őt.

A rejtély felmérhetetlen és az ész megzavarja! Hogy megmondhassuk, mi Isten, Ő magának kell lennünk!”

Kiolthatatlanul cseng bennem a mondat: Hogy megmondhassuk, mi Isten, Istennek kell lennünk!

A Grál a Pireneusokban

A Grál a középkor legnagyobb misztériuma. Nyomai több helyen is fellelhetők, mint például Glastonbury-ben, Fécampban, Bruges-ben, a Rajna folyónál és a legendás keleten. Megtalálhatjuk még a Pireneusokban, Languedoc-ban és Észak-Spanyolországban.

A Grál szó okcitán eredetű. A grasal közepes, általában agyagból készült edényt jelöl, és különös értelemben nagy kelyhet; nőnemű alakja a grasalo, avagy nagy, mély cseréptál. Ezt a szót elég gyakran használják ma is az Ariège folyó környéki hegyes vidékeken. A templomosok a Grál szót Sant-Grésal vagy Sant-Gréal névvel jelölték.

A legenda legrégebbi változatai:

Az alig ismert Pârsîvalnâmà, avagy az Irgalom dala.

„Parszifál, a Gall” Chrestien de Troyes-tól (1150–1191).

„Parszifál” és „Titurel”, Wolfram von Eschenbach-tól (1170–1220).

Ez utóbbit használta fel Wagner a saját Parszifál történetéhez, amely erősen eltér a Mallory és Tennyson által megfogalmazott Galahád legendától.

F. Suhtscheck professzor ásatásai 1931-ben egy kéziratot hoztak napvilágra: a Pârsîvalnâmà-t. Ez a mai napig az egyedüli, teljesen „zárt” manicheus szöveg. A Pârsîvalnâmà a Gyöngyhimnusz hiányos részein alapul, ami valószínűleg a Krisztus utáni III. századból való, és Máni kezéből, ahogy a tanai és az ezoterikája szerint gondolhatjuk.

Néhány, a Pârsîvalnâmà-ban szereplő nevekből: Gahimarth, Gajõmard, Gahmurd, Gajmurat, Tréfrâzâand, Na Fartus, Clinschor, Kaichücrü, Arta Chüsru, Küh-i sálchwáschá, Münsalwasche.

Wolfram művében megtalálhatjuk: Gaschmuret, Trevrizent, Amfortas, Klingsor, Arthus, Münsalwasche. A Pârsîvalnâmà a „szánalom”, vagy „drágalátos gyöngy”. A Gyöngyhimnusz tehát az irgalom dala. A különböző kiejtések nézve nyilvánvaló a hasonlóság: Gajmurat és Gamuret, Tréfrásand és Trevrizent, Na Fartus és Amfortas, Clinschor és Klingsor, Arta Chüsru és Arthus, Münsalwasche, Montsalvat, Montréalp, Mont sauvage, Mon t sauvé, Mont royal (vad hegy, megszabadított hegy, királyi hegy).

Wolfram von Eschenbach arról tudósít, hogy Chrestien de Troyes művéből merít, azonban arról is, hogy létezik egy sokkal régebbi Parszifál történet, melyet Chrestien egy picit megváltoztatott. Ez a „rég” Parszifál Kyot vagy Guyot trubadúr költő műve (aki Provins-ból való volt, netán „Provanszból”, azaz „vidékről”, ahogyan Franciaország egyik déli tartományát nevezik).

Chrestien de Troyes a XII. század vége felé írt. A Titurel ideje 1210-re tehető; Wolfram dátumát nem lehet pontosan meghatározni; az eredeti Kyot féle természetesen Chrestien halálát megelőzően 1191 előtti.

Guyot angers-i Anjou volt, és Anjou Matild udvarában élt, aki 1147-ben tért vissza. Guyot-ot Provinsi-nek nevezték, merthogy gyakorta megfordult a champagne-i udvarokban (Provins városában), Foix és Aragon város udvaraiban. így könnyen megérthetjük Wolfram megfigyeléseit a Szent Grál eredetéről.

Éppen Kyot korában virágzott az albigensnek nevezett katar eretnecség Languedoc-ban, Provence-ban, és főként a Pireneusokban. Ekkor tűnik fel először Artúr király. Chrestien de Troyes születése előtt Artúr király alakja ugyanabban az időben bukkant fel Franciaországban és Angliában egyaránt. így most már megértjük Wolfram szavait:

Kyot, így hívták a híres énekest, ki művészetének vég nélkül áldozta magát, ének és mese képezte szavát, az embereknek szerezve örömet. Kövessük Anjou Kyot-ot Languedoc-ba, majd Aragontól Foix-ig és Carcassonne-tól Provins-ig. Chrestien Provins-ben, Champagne udvarából merítette az ihletet.

Talán azt gondolnánk, hogy Provins-i Guyot, a „híres énekes” Kyot, ott ismeretlen lett volna? Wolfram von Eschenbach megróttá Chrestien-t újításaiért, és kijelentette, hogy ő maga Kyot Grálját követi:

Ha Troyes-i Chrestien mester
ebben az iratban tévedett,
jogosan háboroghat Kyot,
aki nekünk a valódi iratot adta,
Provence-tól, a német földekig
a helyes történetet küldték el,
és a kalandot így jó véghez vitték.

Wolfram von Eschenbach révén nyomára bukkanhatunk a legrégebbi Kyot Parszifáljának. így írt:

“Egy pogány: Flegetanis, tudása gazdag volt,
Salamon nemzetségéből választott,
Izrael törzséből származott,
a Grál nyomán elsőként indult.”

Ezt az idézetet, akárcsak Wolfram von Eschenbach Parszifáljának idézeteit, Ottó Rahn *Kreuzzuggegen den Gral* (1933, Fribourg) (Keresztes hadjárat a Grál ellen) című művének francia fordításából vettük.

Toledo porában,
Kyot, a nagyhírű Mester, megtalálta a zavaros pogány írásban a legendát, ami a legendák első forrásával kapcsolatos. A történelem némileg tudósít erről: Alarich, a Vizigótok királya, 410-ben elvitte „Salamon kincsét” Carcassonne-ba. Procopius kijelentette, hogy a kincs Salamon tulajdonát képezte, és a rómaiak hozták Jeruzsálemből. Theoderich nagy részét Ravennába szállította, Belizár pedig Bizáncba.

711-ben a Vizigótokat megverték az arabok a Jerez de la Frontera-i ütközetben. Salamon kincse pedig Toledóban a muzulmánok kezébe került, de Salamon asztala nem volt közte.

Az arabok ezután 718-ban átkeltek a Pireneusokon. A régi spanyol népballadákban úgy vélik, hogy Salamon asztalát, melyet még „ereklyetartónak” is neveztek, a Herkules varázslatos barlangjában őrizték meg. A gótok királya, Rodérich, állítólag behatolt Herkules barlangjába, és egy sötét sarokban felfedezte ezt az ereklyetartót, és benne három kelyhet.

„A varázslatos Herkules barlang”, Lombrives barlangja, az albigensek katedrálisa; ebben a barlangban hagyta Herkules Tyrianus, Pyrene legendáját, akiről a Pireneusokat elnevezték. A latin költő, Silius Italicus, ezt már 20 évszázaddal ezelőtt feljegyezte nekünk. Egyébként, megdöbbentő részlet, hogy megbízásának eleget téve, 1244-ben, a Montséguri erődítmény feladásának éjszakáján, ide, a Lombrivesbe szállította el Amiel Aicard, akatár püspök a katárok szent kincsét.

A folytatásban láthatjuk, hogy Parszifál elmegy a Grál várába, a templomosok Gralsburg-jába (Mount Salvatge, Montreal), ezután megáll a perfektt Trevrizent szerzetesnél. Miután Parszifál belép a szerzetes cellájába, Trevrizent elvezeti lovát egy első barlangba, Fontane-la-Salvatge-ba, a lovagot pedig egy második barlangba, ahol fedetlen oltár állt:

Ott állt aznap, szokás szerint,
a felfedett oltár; közepén ezzel az ereklyetartóval.
A Grál országának kellős közepéhez érkeztünk!

Az Ariége, a Garonne mellékfolyója, Andorra határán a Pireneusokban ered, és nem messze Toulouse városától ömlik a Garonne folyóba. Déltől észak felé átkel a róla Ariége-nek nevezett megyén.

Ez a megye adta a Foix-i hercegséget, amelybe a Nagy Károly alapította Sabarthez-i Tartomány tartozott. Körülbelül Krisztus előtt 22 évszázaddal, az ibérek, Ázsiából jöve elfoglalták Spanyolországot és egész Aquitániát.

Később a kelták beszivárogtak az ibérek közé. így jött létre a Keltibér törzs. Az Ariége folyó környékét a Sotiates Keltibér törzs foglalta el, melynek egy része az Égei-tenger partjairól jött. Ezek az Égeiek az ussat-i terület számos barlangja körül telepedtek le, és a Felső-Ariége részén létrehozták a Taruskok (Plini Taruskok) földjét, főszékhelyével, Taruskoval (Tarascón).

Különös dolog! A Taruskoknak a Rhone folyó partjainál, Massilia (Marseille) mellett testvérei voltak. A Rhone melléki Taruskokhoz jött lakni – egy barlangba – Mária Magdaléna és jelentős kísérete. (Balme, baume = barlang; gall nyelven: beér, baour= kút). A pireneusi Taruskok központjában több mint 50 barlang volt. Mária Magdaléna Grálja, a Rhodaniensi Taruskoknál szellemi szempontból semmiben sem maradt alul a pireneusi Gráltól. Kialakult egy nagy áramlat!

Az Ariége folyóba egy kisebb folyó ömlik Tarascon-nál, a Vic de Sos, melyet a Sotiates régi oppidum nevéből „Vicus sotiatum”-nak hívtak. Ez a kis folyó egy szép mezővárost szelt át, amit szintén Vic-de-Sos-nak neveztek. Magas hegyek vették körül, déli részükön a Montcalm-i hegycsoport, a Pireneusok egyik óriása (3141 méter magas), keletről pedig a Vic de Sos-t egy hatalmas meredek szikla, a folyó és a város szélén magasodó hegyorom határolta.

Ezen állt a Taruskok, később a sabarthez-i föld leghatalmasabb várainak egyike, 1240 méteren magasodva. Ez a vár, Montréal de Sos, ma már csak rom. Richelieu leromboltatta, az idő és az ember pedig hozzátették a többi. Csak néhány faldarab maradt meg, és egy kettős kijáratú barlang, egy kis beavató-barlang.

„Perceval, a gall” Chrestien művében szent tárgyakról beszél, melyeket ebben a barlangban három szín jelképez. A Szent Grál e táblája egyedi a világon, és azt bizonyítja, hogy mire szolgált a vár, és miért alapítottak a templomosok egy birtokot Junac közvetlen közelében, Capoulet-Junac-ot: A Montcalm-i és Siguer-i határőrgrófságok védői voltak, a Szent Grál őrzői, a 12 tökéletes, megbízott örök, akik védték a Grál várát, a Gralsburgot, vagyis Montréalp-ot, a Királyok hegyét.

E sziklás falon láthatjuk a szép vágású, de a zord időjárástól enyhén tönkrement vörös keresztet, a kettétört kardot, a lándzsát, az öt vércseppet viselő díszes tailloir-t, és a ragyogó Nap formájában, középen a Grált. A világon egyedülálló rajz: egy szempillantás, és Parszifál teljes könyve elevenedik meg előttünk! íme:

Peschor, a Halászkirály, a Grál király várában:

„Ebben a teremben a gyertyákból, fáklyákból és gyertyatartókból úgy ragyogott a tűz, oly nagy világosságot árasztott, mint az égen vándorló csillagok...”

A lándzsa

„Mialatt különböző beszédek cseréltek egymás közt, egy lovag lépett ki az egyik szobából, kezében fehér lándzsát tartva. A lándzsa fából, hegye vasból volt, fehér, mint a hó. A lándzsa vashegyéről vércsepp hullott, s lecsorgott az azt hordó lovag kezéig is.

Aztán két, pompásan öltözött fegyveres lépett a terembe, kezükben nagyon szép arany gyertyatartóval. A gyertyatartókban tíz-tíz gyertya égett.”

A Grál

„Ezután egy szép hölgy lépett be a két fegyveres mögött. A hölgy a Grált tartotta a kezeiben. Amikor a terembe lépett, a Grál olyan fényt árasztott ki, hogy többé nem láttuk a fáklyák és gyertyák világosságát, a csillagokét, vagy a Napét és a Holdét sem. A Grál körül különböző fajtájú és eredetű, drágalátos, értékes kövek voltak, melyek értékükben a föld és a tenger minden más követ felülmúlták.”

A tálca (tailloir)

„A hölgyet, egy másik hölgy követte ezüst tálcával a kezében.” (Tailloir, régies szó, tálcát jelent). Öt vércsepp hullott a tálcára. A jelek és szimbólumok Krisztusra utalnak.

A széttört kard

„Gawen, ragyogó nemes volt, aki azt hitte, hogy bejárta a Grál útját, vagyis a jóság útját, olyannyira, hogy most már 'tökéletes lovag' lehet, méltó a Szent Grálra. Előtte vonultak fel a Grált alkotó részek. A mennyei felvonulás elhalad.

Egy szobaajtó nyílt ki, és a ház ura lépett be, kezében finom acélkard, a lovag kardja, aki koporsóban nyugodott.”

A mellette lévő helyiségben a ház ura, a király felállítja Gawent és a koporsóhoz vezeti. Ott kihúzza a kardot a hüvelyből. A kard ketté volt törve, és csak a fele volt meg: a másik fele a halotton feküdt. “Derék lovag úr — mondta a király — ezt a kardot — ha Isten is úgy akarja —, ön által összeforrasztja. Ha a két rész összeforrad, bizonyos, hogy ön kétséget kizárólag a világ legjobb lovagja.” Ám a kard így nem forrt össze.

Az öt vércsepp

Az öt Krisztusi sebnak felel meg: minden sebből egy-egy csepp, a tökéletesség öt fokozatát jelképezve, melyek elengedhetetlenül szükségesek a Krisztusi tökéletesség eléréséhez, ha ez a lehetőség fennáll.

A vörös kereszt

A rajzot szegélyező vörös kereszt, hat a jobb és hat a baloldalon a Szent Grál tizenkét őrzőjére utalnak. Középen egy tizenharmadik kereszt Krisztusnak van fenntartva, aki mindig hiányzik, de mindig vezeti a „szent összejöveteleket”.

Gawenhez hasonlóan Parszifál is elbukott, először nem tudta teljesíteni küldetését, vagyis még nem érte el a tökéletességet. A Szent Grál, a tökéletesség útja hosszú, és nehéz bejárni! A második keresés során öt év telt el a tökéletesedés jegyében, amikor Parszifál visszatért Peschor, a Halászkirály várába a Grálvárba), és az a kiváló gondolata támadt, hogy ismét felkeresse Trevrizent remetét. Már láttuk cellájában a Tökéletest, a jámbor remetét Fontanet-la-Salvatge barlangjában és egy második barlangban, Herkules varázslatos barlangjában. Trevrizent bölcs tanácsai, szép, elmélyült, élő beszédei végül elsimítják Parszifál keresésének utolsó szakaszát:

*Legyőzte az ördög hatalmát,
elszenvedve a bűnt fájdalmát.
Isten olyan érzésekkel táplálta,
hogy csak annak az időnek az előkészítéséért élt,
amikor az égből fog szárnyalni.*

Visszatért a Halászkirály várába, és a Szent Grál jelenet ismét lejátszódott előtte. Egy liliomnál is fehérebb hölgy, kezében a Szent Grállal kilépett a szobából és tovasétált. Követte egy másik, finom bíborruhába öltözött hölgy, kezében a lándzsa, melyről cseppekben* hullt alá a vér. Azután egy fegyveres következett, kezében egy kettétört karddal, amit az asztalra fektetett a király mellé. Ő pedig meghívta Parszifált, hogy tegyen egy utolsó erőfeszítést. Parszifál megfogta a kardot. A kard összeforrt ő a tökéletes lovag, a világ legjobb lovagja.

Mielőtt Parszifál a jól megérdemelt pihenésre tért volna, mielőtt Parszifált beiktatta volna hivatalába, a Halászkirály a következő magyarázattal szolgált:

„Amikor Jézus megdicsőülten megfeszítve a kereszten függött, ahol drága oldalát átszúrták, vére a lábáig folyt. Arimathiai József, Krisztus tanítványa, aki részt vett örömteli küldetésében is, ezt az oly isteni misztériumot ihletés révén megértette.

Istenünk iránti tiszteletből felfogta ezt a szent vért egy edényben. A vér ebbe az edénybe csorgott. A tálca (tailloir) volt az, amelyen a Szent Grál állt, amikor a szent vér belecsorgott. És ebben igen bizonyos vagyok.*

A kard, amit összeforrasztott, fivéremé, Gondesert királyé. Fivérem Quinqueneau várában uralkodott, melyet Espinegre ostromolt. Fivérem fejére nagy ütést mért, ami egészen a nyeregkapáig kettéhasította. A kard kettétört."

Az álnok Pertinans vagy Pertinel volt, a Vörös-torony ura. Miután Parszifál legyőzte Pertinelt, elhozta annak fejét a Halászkirálynak, így legyőzte a gonoszt.

Parszifál Halászkirályhoz intézett kérdései között találjuk a következőt is: „Hogyan került a Szent Grál erre a tájra?” Mire a király azt válaszolta: „Miután Jézust keresztre feszítették, Arimathiai József és Nikodémus kíséretében levette őt a keresztről. Ezért a zsidók Arimathiai Józsefet sötét verembe vetették, ahol hagyták volna meghalni éhségtől és szegénységtől. Negyven évig étel és ital nélkül tartották.

De a mi Urunk elküldte neki a Szent Grált, hogy naponta háromszor szolgálja, az pedig az égi mannánál is finomabb táplálékkal eltette. Amint Józsefet bezárták, nem szenvedett sem fájdalomtól se nem szűkölködött, mivel a Grál és ennek szentsége látogatta őt. Amikor Titus és Vespasianus eljöttek Júdeába, kivették Józsefet a tömlöcből, és magukkal vitték Rómába. József elhozta az értékes lándzsát, és Isten engedelmével megjelent a Szent Grál is.

Kis idő múltán, amikor Jézus tanítványai szétoszlottak, József a földre tért meg. Megépítette ezt a kastélyt, és az ország királyává vált; tőle származom, az ő utódja vagyok. Amikor lelkét visszaadta Istennek, a drága ereklyét, a tálcát, a Grált és a lándzsát megőrizték; azóta nem távoztak, és Isten segédelmével soha nem is fognak."

Miután a Halászkirály meghalt, helyébe Parszifál koronáztatja meg magát. A koronázási ünnepségen Artúr király is részt vett. A Szent Grál pedig szolgált: „Látták egy ajtón keresztül a felfedett Szent Grált, amit egy hölgy hozott, és háromszor körbehordott az asztalok előtt. Ekkor az asztalok drága és élvezetes ételekkel teltek meg."

Parszifál hét évig maradt a várban, azután élete végéig remetelakba vonult vissza. A Grál és a szent lándzsa isteni módon követték, az ezüst tálcával együtt. Öt év múlva a szerzetes, aki Parszifállal élt, János születése napján pappá avatta. Parszifál még tíz évet él. Ez alatt nem evett és nem ivott.

Mont-Salvatge (Mont Sauvage, „Vad hegy”) volt a Grál vára, a wagner-i Gralsburg. A templomosok őrizték az értékes ereklyét; a Templomos Lovagok jelképe a lándzsa volt, a harcra készség jele.

Mivel jól őrizték és védték
a lovagok ezt a vidéket;
úgy, hogy sohase tudjanak
ravaszok átkelni az erdőn.
Zord és vad vidék; és ami a várat illeti:
Egy vár áll büszkén:
a földi vágy legfőbb jutalma.
Bárki keresse szándékkal és buzgón,
jaj! Soha nem találja.

Wolfram Parszifál szemével követi végig hegyek és erdők zegéztugát, ismerve jól neveit, és mintha járt volna ott olyan aprólékosan, meglepő pontossággal tünteti fel a részleteket:

A Fontane-de-la-Salvatge-n mentünk,
sziklák közé rejtett remetelakba,
amit Trevrizent választott lakhelyül.
Nála tanulta meg Parszifál a Grál titkos ismereteit.
Egy barlangba vezette a házigazda.

Számos kapcsolat áll fenn az Esclarmonde éneke, Huon ciklusa és a Grál versek között is: korona, lándzsa, varázslatos kupa, mocsár, bűnös, tó, vár. Noha az ének szerzője tudósít: „Uram, ez a város, Terrascone nevezetű." Terrascone, Tarascón, a római idők régi Taruske-ja, a Szent Grál völgyének őrzője: Montréalp-de-Sos útja, Ussat-Ornolac útja (a három templom, az albigensek katedrálisa, Fontane-la-Salvatge, Betlehem).

A tarascon-i barlangok falai olyanok, mint egy szent könyvlapjai, melyből a beavatottak tanításokat olvastak ki. Ibérek, Euskok, Bébrykek, Sotiatek, Taruskonienek, Vizigótok vetették Sabarthez ágát. A napmítosz, a nagy Anya Istennő mítosza, Ram és Aum mítosza, az őskereszténység, a pireneusi katárság, a szeretet birodalma és a lovagkor, századokon keresztül, többé-kevésbé itt hagyta virulása nyomát: vörössel keretezett nap, növényhold, fehér kígyók, piros vagy vésett állatok, sárga istennő, varázsfeliratok, a vésett istennők, az egyiptomi misztériumok szent tárgyai, az Égeiek teknős szirénje és a Tiszták tanításának vésetei.

Évezredek teltek el, századok folytatták szédületes körüket az időben. Az Emberiség Bibliája egészen nyitva áll a keresőnek. A Szellem fújdogál az általa eleven és Teremtője dicsőségét éneklő anyagban.

„Vannak helyek, ahol érezhető a Szellem lehelete” — írta Maurice Barres. Ussat egyike ezeknek a helyeknek, ahol jó néhány évezred óta érezhető e lehelet. „E kiváltságos terület szolgált az istentisztelet helyéül a magdaléniai kor boszorkányainak, a csiszolt kőkor papjainak, a bronz és a vaskor idején is, valamint az albigens (katár) szekták bölcseinek, akiknek még mindig vannak buzgó hívei.” (Abbé Glory: Az ősember felfedezése)

A montréal de sos-i templomosok A Capuleyo-Junac „parancsnokságot” 1136-ban rendezték be. Jogokat kapott a Sem-völgyben, amelyet a rózsakeresztesek a rettenetes inkvizíció miatt lassanként elhagytak.

1149-ben Raymond-Roger de Foix, atyja, Roger-Bernard foixi gróf beleegyezésével a „parancsnokságnak” ajándékozta Arnave környékének egy részét.

1181-ben Raymond de Rabat ajándékán, a porti hágóhoz vezető Enot (Aynat) tájon keresztül a „parancsnokság” hozzá tudott férni Gascogne-hoz.

A templomosok körülvették a katárok és barlangjaik területét. Előnyomulása idején Simon de Montfort egy kilométerre közelítette meg Cher, vagy Quié várát.

Miért nem nyomult tovább?... Könnyű lett volna!... Rejtély!

A Grál a Pireneusokban II.

451 - ben I. Teodor, a Pireneusokban letelepedett vizigótok királya elesett a kataloniai mezőkön Attila (419-451) elleni harcában, ezért fiára, II. Teodorra (453-466) szálltak a spanyolországi örgrófságok.

Ezek az örgrófságok magukba foglalták az átjárókat Montcalm-ig, és a Lartigue hágó átkelési pontjait, a szűk szoro sokat és hágókat Siguer-től Aston-Andorraig, valamint Hospitalet átjáróit: vagyis az Ariège folyó és mellékfolyóinak völgyeit, és az Urgel-nél kanyargó Ségre folyó mellett fekvő minden részt Ibéria-Spanyolország közvetlen átjáróinál.

A terület fontossága miatt Nagy Károly – az arabok Spanyolországi visszaszorítása (778) után - és fia, Lajos megalapították a Sabarthez-i Tartományt, és a spanyol katárörgrófságokhoz és Andorrához minden pontban hasonló intézményrendszert adományoztak a területnek.

A Taruskok, Plinius „Taruskoniensei”, Cézár hódítása előtt függetlenek voltak, és a gallok alávetése után is függetlenek maradtak az Augustus kori Galliában. És Sabarthez, amely nem volt más, mint a régi Taruskok vidéke, vagy inkább Sabarthez független urainak országa, közvetlen hűbérese lett a koronának.

Még jobbakk lettek a körülmények azután, hogy Sabarthez a Foix-i Ház hercegségébe került, így megőrizte függetlenségét és kiváltságait; „ország-államként” maradt fenn. Lényegében a foix-i hercegek közvetlenül a Francia királytól függtek Sabarthez tekintetében (1075).

Könnyű megérteni, hogy miért volt a környék számos barlangja biztos lakóhely, hogy miért szolgáltak bizonyos barlangok beavatási helyként, és miért védték a nagyban független urak, a sziklás szorosaikkal szinte összenőtt kiskirályok ezeket a titokzatos helyeket.

A számos erődítmény, uralva minden völgyet, a Spanyol határörgrófságot őrizte. 1136. október 20-án, III. Roger, Foix-Sabarthez-i gróf és felesége a Templomos Lovagoknak adta az Ariège folyótól jobbra eső Nogarède helységét, alig valamivel Pamiers alatt.

Az új urakat és lakóikat felszabadították a hűbéri adók alól ezen a területen. Amélius, a toulouse-i püspök kezéből kapta ezt az adományt a Rend nevében Arnaud de Bedos és Raymond de Gaures.

A gróf kívánatára a Nogarède nevet Ville-Dieu (Isten városa) névre változtatták. A templomosok megsemmisítése után ez a terület a Máltai Lovagokhoz került egészen a Forradalomig. Ezért egyszerűen csak „Lovagságnak” nevezték.

A templomosokat jelölték ki a spanyolországi határőrgrófságok védelmére a spanyolhonban lakó arabok ellen. Volt egy pihe nőhelyük, birtokuk Capuleyo-ban (Capoulet), Montréalp-de-Sos közelében, amelyet az ítélet után is sértetlenül tarthattak fenn.

A Vic-de-Sos völgye és a Felső-Ariége völgye szellemi emlékekben már ekkor is gazdag volt: egykor a druidák jöttek ide a szeretett természet szép zugaiba. Először a templomosok, majd a katólok és rózsakeresztesek telepedtek le a druida részekre: a sem-i dolmenhez, a rózsakeresztes Éden-keresztekhez, a lapége-i feliratos dolmenhez; az ussat-i, orolac-i körökhöz, a soulombrie-i méter magas menhirhez (kőoszlop) és a fekete szüzekhez, stb. E gnosztikus testvériségek, mindhárman egy forrásból eredve, a Szellem Templomának alapítóiként találkoztak itt, hogy elevenné tegyék az Egyetemes Szerzet legtisztább szeretetének Occitániáját. Isten Szeretet!

Sok hamisságot írtak a templomosokról és a katólokról: a Gnózis fivéreiként vonzották közvetlen szomszédjuk, Jacques Fournier, Pamiers-i püspök ostorcsapásait. Fournier, hogy állandóan felügyelhesse őket, udvarházat építtetett az Ariége völgye és a Vic-de-Sos találkozásánál: ez az építmény, amely hajdanán a Garrigou család birtoka volt, a sabarthez-i pátriárkáé, és még most is „Fournier udvarházának” hívják, szemben áll a florac-i udvarházzal, melyet ugyanabban az időben építettek a Jeruzsálemi Szent János Lovagjai, akik a katólok védelmezői voltak.

A felügyelet ellenére hosszú ideig, amikor csak akart, mégiscsak kapcsolatot tudott tartani egymás között az Ariége és a Sos völgye: a lombrives-i és niaux-i barlangok átfűzték az egész elzárt hegyet, így teljes biztonságban létezett egy titkos, összekötő járat a katólok, rózsakeresztesek és templomosok között.

Mennyi rejtett út lehet még Sabarthez mélyén?

A Grál, Krisztus vére, a tisztaság és a tökéletesség. A Szent Grál útján minden nap a rossz elkerülésén dolgoztak, hogy a jóban maradjanak; ez a jelkép kell, hogy vezessen erőfeszítéseink ben minket is, az út járása során.

Ezzel kapcsolatban azt mondták: „Mindenesetre a Grál a keresztény hit anyagi szimbóluma”.

Ez azonban a pireneusi katár tanok hitével nem volt megegyező, mivel minden anyagi szimbólumot visszautasítottak, és a hitélet legegyszerűbb formáira szorítkoztak.

A Grál várának egyházi szertartása ellenkezett volna hitük megnyilvánulásával. Nem, a katórok nem fogtak fegyvert, nem voltak „a Grál, Krisztus vére” őrzői. A betű öl, a Szellem megelevenít. A „szimbólum” szót ezoterikus értelemben kell érteni.

Senki sem vetemedhet arra a gondolatra, hogy Jézus Krisztus vérét évszázadokig meg tudták volna őrizni. Mint Parszifál, mi is feltesszük a kérdést: „Ki által és hogyan?”

Nem, a „szimbólum” szót a „kehely” szóval kell helyettesítenünk, amely egyébként minden vallásnak megfelel, legyen szó exotérikus vagy ezoterikus jelentéséről.

Wolfram von Eschenbachot sokáig félreismerték; szemére vetették, hogy homályos szójátékokban bujkál, és meséket ad elő. Nem tagadhatjuk, hogy műveibe álmodozást kevert, melynek miszticizmusa nem csak kora szellemiségéről alkotott bizonyos vallásos megalapozásoknak felelt meg, hanem a keresztény misztériumok új meglátásának is.

Nem véletlenül keletkezett az a megjegyzés, hogy „a templomosok őrzik a Szent Földet, ahová avatatlan ne merészkedjen”. Ugyanakkor a katárság földje is szent volt.

Még értékesebb Trevrizent, e Tökéletes remete tanítása, melyet a szerző szándékosan titokzatos módon ecsetel, és ahol könnyű megtalálni egy titkos tan vetületét.

Természetesen utalásokat találunk itt az új-platonizmusra is; mint ahogy már láttuk, a Szellem temploma, katórok, rózsakeresztesek és templomosok, a sugallatok Alexandrinusa, különbözik még az új-platonizmustól is, hogy Jánossal csatlakozhasson Krisztushoz.

Kyot és Wolfram bizonyára ismerték a „papságot”, a Tökéletesek és templomosok beavatását, az Egyetemes Szerzetet. Hozzátehetjük, hogy Wagner, a nagy beavatott, tehetsége mellett Wolfram von Eschenbach szellemi értékét is igazolni tudta.

Térjünk vissza Parszifálhoz, akit azelőtt „Percevalnak” neveztünk. Másodszor keresve az utat a Grál várához, Parszifál rótt a Fontane-la-Salvatge felé vezető utat: ott talált rá cellájában Trevrizent bölcsre. Nagypéntek van, ezért azt mondotta a szerzetes:

„Haj, Uram, mi történt Önnel ezen a szent napon?

A kalandok szenvedélye hajtotta, hogy elnyerje a szeretet jutalmát? Akkor tartsa magát a tökéletes szeretethez, melyet e napon ünnepelünk.” A beszélgetés során még hozzáfűzte:

„Higgye el, a medvék és a szarvasok jobban nyugtalanítanak, mint az emberek. Nem voltam sem hitvány alak, sem nőgyűlölő. Lovag voltam, mint Ön, és a legmagasságosabb szeretetet kerestem. Hosszú ideje már, hogy lemondtam róla.”

Trevrizent elhelyezte vendégét — mint már említettük — egy második földalatti lakba, ahol a könyv és egy csupasz kőoltár állt, mint ahogy a szertartások elvárják. Itt az alábbi beszélgetés kezdődött:

A Grál birtokára vágyik? Fel kell, hogy panaszoljam a tapasztalatlanságát. Lényegében senki nem tarthat rá igényt, hacsak nem az ég rendelte el, aki őt jól ismeri.

Ha így kell beszélnem a Grálról, azért van, mert láttam. Jól ismerem. Sok derék lovag védi Mont salvatge-ban; ők a rettegett csapatot alkotó templomosok. Egy kő táplálja őket, melynek természete nem romlandó, és amelyet lapis ex cois-nek, az 'égből jött kőnek' neveznek.

Nincs olyan beteg sem reményvesztett, akit e kőnek a látása meg ne óvna az elmúlástól, még pedig egy egész hétre, bármelyik nap látja is a követ. Aki látja, kétszáz év múlva sem öszül meg. Olyan erőt kap, amely csontjait és húsát örök fiatalságban tartja.

Ezt a követ Grálnak is nevezik. Ma, nagypénteken, megtekinthetjük, hogy a kő hogyan kapja meg az üzenetet, amelytől magasságos hatóerejét nyeri. Egy folttalan

fehérségű galamb száll alá az égből, csőrében kis fehér ostyát tartva; leteszi a kőre, aztán visszalebben az egekbe.

Minden nagypénteken elhozza ezt az ajándékot, ahonnan a kő veszi pazar erejét, mintha ez a Paradicsom kegye lenne, a legpompásabb ételeket és italokat, tehát a föld termékeit".

Trevrizent beszélt a kő eredetéről is: „Míg Lucifert becsvágyó, gőgös és mértéktelen vágyak rohanták meg letaszított az égből, és estében magával rántott egy csillagot: a csillag törmelékei elgurultak a térben és a föld is felfogta őket. Az ég köve tiszta kő, tökéletes kő, mert az égből esett ki, ez a Grál égi köve, a lapis ex coelis. Igazságos és jó angyalok, akik azonban Lucifer és a Szentháromság harcából kivonták magukat, leküldettek a földre, a kő őrizetére, melynek tisztasága elérhetetlen. Isten innen letről visszahívta őket. Azóta Isten az őrzést a kiválasztottakra bízta."

Egészítsük ki a Grál eredetének az adatait:

Guyot (Kyot), a kiváló mester, Toledo-ban akadt rá a kézirat ra, amely írásának elsődleges forrása volt. Ez Flégénatis irata volt, egy pogányé, aki a tudomány és a fizika terén volt híres, és Salamontól származott. A csillagképekben különleges jeleket fedezett fel, melyekről csak félelemmel beszélt, és kijelentette, hogy tisztán az égre íródott neki egy csoda létezése, melynek neve Grál.

Egy seregnyi angyal tette le a földre, azután visszaemelkedtek a magasságokba. Bűnöshöz kerülve azonban eltűnik, ezért egy tiszta fajnak kell őt őriznie. Csak azokat tűri meg maga mellett, akik méltók rá! Mindig újra:

A tisztaság, a tökéletesség!

A Szent-Grál, „Krisztus vére".

A Szent-Grál, a „lapis ex coelis", egyaránt az isteni Mester tökéletességének a képe; a Grál keresése, az ösvény vezet a megtisztuláshoz. Legyen az templomos vagy Tökéletes, katár vagy rózsakeresztes, ez a beavatás legfőbb útja.

A Szent Grál útja hosszú volt, több mint négy év a beavató központban; szigorúságban és kemény körülmények között. A barlangok és üregek csak a csendjüket nyújtották, meditáció, imádság és a szikla egyenetlenségei. Türelem, bátorság: „Enduro le mai", „Eltűrni a rosszat!" — „Kiállni a rosszat!"

Ezt akarta Tennyson a szép Parszifál legendájában elmagyarázni, kiemelve a kétség vagy az elbátortalanodás pillanatait, melyen felül kell kerekedni, hogy elérjük minden, valóban komoly keresés célját.

^{iy}Amikor Galahád leült a veszélyes székre, azonnal mintha a villám csapott volna belé; egy a napnál hétszer fényesebb fénysugár töltötte be a termet. Ezen a sugáron jött a Szent Grál, de fényes felhő takarta el, és így senki nem láthatta, hogy ki hozza.

Ekkor a lovagok megesküdtek, hogy megtalálják a Grált, és nem hagyják abba a keresést egy évig és egy napig.

Amikor Arthur király visszatért a vadászatról Caerleon-ba, nagyon 75 mérges lett a hír hallatán, és figyelmeztette lovagjait, hogy nem tudják milyen veszélynek teszik ki magukat, amikor merész kívánságuk vezeti őket, [...] hogy sokan közülük csak lidércfényeket fognak követni.

Indulás előtt egy nagy viadalt rendeztek, melyen Galahád és Parszifál győzött. Másnap útnak indultak. Caerleon teljes népe eljött a búcsúztatá sukra; szép hölgyek virágokat szórtak útjukra, imájukban Istennek ajánlván őket.

Parszifál mindezt látva visszaemlékezett a viadalban aratott győzelmei, és büszkeséget érzett a szívében: az ég soha nem tűnt még ily kékek, a föld ily kedvesnek, és teljesen biztos volt benne, hogy megtalálja a Szent Grált.

Ó, Parszifál: gög nagyravágyás hódította meg szívedet: Vigyázz! Parszifálnak eszébe jutott, amit a király mondott, és ekkor életé nek minden rossz szava, gondolata és tette felrémlt benne és így ki áltott: 'A keresés nem nekem való!' Ezután egy sivatagban találta magát, ahol csak homok vette körül, és hatalmas szomjúságot érzett... A keresés nem neked való! Te gögös és becsvágyó!' ő azonban folytatta útját. Amikor már úgy érzete, hogy meghal a szomjúságtól, észrevett egy szép kertet, patakkal és szép gyümölcsű fák kal. Azt mondta magában: 'Nem vagyok méltó a keresésre, ezért itt megpihenek.'

Ó, Parszifál; a bátortalanság a bátorság hiánya!

Amikor enni akart a gyümölcsökből és inni a vízből, a kert, a gyümölcsök és a víz, minden homokká változott, és szomjúsága tovább kínoztta. Szánalommal telve egy szép hölgy lépett elé, széttárta karjait, és azt mondta: 'Pihenj meg nálam!'. De mihelyt karjaiba vetette magát, a hölgy porrá vált... Kiábrándulás!

Ekkor egy nagyszerű lovag érkezett, aranyos öltözetben, és gemma kő ékesítette sisakját: olybá tűnt, mintha minden földek urát látná. Parszifálnak olyan érzése támadt, mintha összetörne. Kitárta karjait a csodálatos lény felé, de amikor Parszifál megérintette, az óriás tova tűnt a porban... Kiábrándulást.

Ekkor egy hatalmas, szép és gazdag várost látott, ahol mindenki így kiáltott felé: 'Isten hozott Parszifál, a lovagok legnagyobbja és legtisztábbja.' Amikor pedig a városba lépett, csak romokat látott és egy öregembert. Amint ki akarta kérdezni, az öreg porrá lett... Varázslat!

És Parszifál egyedül maradt... Lelke fájdalmában, így kiáltott: 'Ha magát a Szent Grált találnám meg az is porrá lenne a kezeim között.' Ó, Parszifál: a kétség... A kétkedés a Szent Grálban... a borzalmas kétség!

A megpróbáltatásoktól sovány és gyenge lett, és semmilyen látomás nem tűnt fel többé előtte. Elérkezett egy szép városhoz, ahol szép és finom hölgyek lesegítették a páncélját, és királynőjükhöz vezették. A királynő nem volt más, mint Parszifál fiatalkori szerelme, aki hozzáment a gazdag város királyához, a király azonban később meghalt. Minden földje, minden gazdagsága az özvegy királyné birtoka lett. Parszifál szerelme újraéledt, és a királynő is boldogan látta viszont.

A város minden lakója ujjongott a szerelem láttán, és azt mondták: 'Vedd el királynőnket, ó Parszifál; uralkodj rajtunk: királyságodban olyan leszel, mint Arthur.' Parszifál nagyon elégedett volt. Egy nap azonban eszébe jutott caerleon-i esküje, és lelkiismeret furdalást érzett. Elmenekült. Találkozott egy szerzetessel, akinek elmesélte a történetét.

'Ó, fiam - mondta neki a szent ember — nincs valódi alázat benned, az a ruha, melyet Mindenek Ura viselt. Nem vesztetted el önmagad, hogy megtaláljad magad, úgy, mint Galahád.' Ebben a pillanatban feltűnt Galahád. Mindketten résztvettek a szerzetes szertartásán, miközben egyedül Galahád látta a Grált.

'Itt az idő — mondta ekkor Galahád Parszifálnak. Elmegyek innen lentről. Engem megkoronáznak, messze, a szellemi városban. Gye e velem, akkor megláthatod a jelenséget, amikor elmegyek.' Felmentek a hegyre. Mindenhonnan vihar és halál környékezte őket.

Egy hatalmas, fekete és bűzös, emberi csontokkal borított mocsár terület el messze, nagyon messze. Csak egy keskeny hídon lehetett átkelni rajta. Ga lahad átkelt, mint egy villanás. Mihelyt átért, a híd lángokban tűnt el.

Parszifál nem tudta követni Galahádot. Az ég megnyílt, hallotta a mennydörgést, mint Isten Fiainak ujjongását. A láthatáron a szellemi város finom és tiszta gyöngyként tűnt fel diaóségében, és a Szent Grál végül úgy jelent meg, mint egy rózsza Galahád feje felett.

A Grál egybe ötvöződött a csillaggal, amely dicső fényét vetette a város tornyaira..."

Térjünk vissza a számos nyugtalanító és szellemi kérdés történeti részéhez. 1244-ben elesett Montségur, az albigens papság menedéke, és a kétszázöt Tökéletes nőt és férfit, akik oda menekültek, elégették a crémats-i mezőn.

A lovasság Carcassonne-ban volt, az „Inkvizíció falai mögött”. Sabarthez mindenvárurát kifosztották. A katórok, és az inkvizíció áldozatainak nagy védelmezője, Raymond de Péreill sógora, Ramon Sanche de Rabat két fiát is börtönbe vetették.

Eközben azonban a régi Tarascon városának központjában újjáépült Miramont erődítménye; olyannyira, hogy az inkvizítorok Montségur újraéledését látták benne. Ezért 1247-ben elrendelték Miramont lerombolását is. Az újjászülető katarizmusra újabb csapást mértek.

1247: a templomosok egy „Vas Vetustissimum”-ot küldtek III. Henriknek, Anglia királyának, kristály formában, amely feltehetőleg Jézus Krisztus drága vérért tartalmazta. A Magister Templi küldte, és a Jeruzsálemi Pátriárka biztosította hitelességét, valamint bizonyos apátok és más urak a Szent Földről. San Gréal-nak hívták, és azt mondták, hogy azelőtt Nikodémus és Arimathiai József tulajdonában volt.

Éppen abban az évben, 1247-ben volt az Inkvizíció a legszörnyűbb Sabarthez-ben, amikor a Magister Templi elküldte a San Gréal-t III. Henriknek. Zavarba ejtő!

Sajnos, soha többé nem hallottak erről a San Gréal-ról. Ugyanígy történt Parszifál Szent Gráljával is:

“Azon a napon, amikor meghalt, abban az órában, a Grál, a szent lándzsa és a méltóságos ezüst tálca ragyogva, a résztvevők szeme láttára a szent egekbe

emeltetett. És azóta, hogy Parszifál visszaadta lelkét Istennek, senki sem látta a földön." A sírjára ezt vésték:

„Itt nyugszik, Parszifál, az igazi, a völgylakó,
aki kalandjait a Szent Grálban jó véghez vitte."

A Grál üzenete a mesékben

Mi a mese? Ha hiteles, akkor egy örökké érvényes igazság kozmikus forrásából merít, amelyet „úgy fent, mint lent” fel kell ismerni és meg kell valósítani. Sok népmese lelki üzenet tehát, amelynek egy titokzatos, belső, teremtmő megbízás teljesítésére Irányuló vágyakozást kell ébren tartania és ezt az alkotó folyamatot egyszerű képekben tükröznie.

Napjainkban alig vannak már olyanok, akik a mesékben rejlő üzenetet ösztönösen megértik. Ezért fáradoznak manapság a legkülönbözőbb módon a mesék magyarázatán, hogy az ember észtudatán keresztül közeledhessen hozzájuk és fejthesse meg titkos mondanivalójukat.

Vannak olyan mesék, amelyek mély forrásból feltörő rejtélyismereteiket sziporkázó ékkövekként szőtték bele mondanivalójuk hímzett szőnyegébe! Ezek azok a mesék, amelyek a középkor keresztény misztériumiskoláiból, – vagy ahogyan Rudolf Steiner nevezte egyszer szó szerint – a „rózsakeresztes templomokból” folytak ki a rejtélyek tanítványainak tudatába, akiknek akkor még inkább a képletes és jelképes beszédre volt szükségük, hogy ösztönösen megértsék a szellemi, illetve keresztény gnosztikus tartalmakat.

Az ilyen fényesen kimagasló mesék tehát nemcsak a természetes lelki fejlődés menetét ecsetelik a mi dialektikus világunk keretében, hanem egy kozmikus, egyetemes krisztuseseményről tanúskodnak, mely mindenhol jelenvaló, makrokozmoszban és mikrokozmoszban, bentről kifelé és kintről befelé, sőt mindent magában foglalóan működik.

Mivel az igazság élő szelleméből, a Gnózisból buzognak, világosan megkülönböztetve a létet és látszatot, a valóságot és valótlanyságot, a világosságot és világtalanságot, tükrözik a háromszoros egyetemes folyamatot, amely a kozmikus képletet tartalmazza:

1. eredetileg minden mikrokozmosz az isteni világból indul, akár a bűnbeesés akár a szeretetáldozat útján (ex deo nascimur).
2. Minden mikrokozmosz, mely a téridőrendi világgal lép összeköttetésbe, akár a bűnbeesés, akár a szeretetáldozat révén, számtalan próbán és tisztuláson, végül pedig az én-feloldódásán megy át (in Jesu morimur), mielőtt

3. teljes lélekmegújulás során felemelkedik a múlandóság világából, hogy visszatérjen az isteni világba az élő szellem ereje által (per spiritum sanctum reviviscimus).

Egy hiteles mesében megtaláljuk ezt a háromszoros, egyetemes jelleget – vagy ennek bármilyen gyenge visszfényét is. Megláthatjuk benne egy kozmikus esemény tükröződését: a luciferi szellemek bűnbeesését, vagy a Világosság hierofánsainak önkéntes szeretetáldozatát, tehát egy mindent átható, legmagasabb valóságot, amellyel tudatosan vagy öntudatlanul is kapcsolatban vagyunk a szívünkben rejlő isteni elv, a szív rózsáján keresztül.

Az ilyen mesék egyike, amely ezt a kozmikus üzenetet rendkívül szépen és benyomást keltően tükrözi, a Hófehérke.

Azzal kezdődik, hogy a királynő a feketekeretes ablaknál hímez, és a téli tájat nézve beleszúr az ujjába. Három vércsepp hull a hóba.

Három vércsepp a hóban – ősrégi rejtjel! Megtaláljuk például a Parszifál-mondában mely eredetileg a manicheusoktól származik és Perzsiából Spanyolországon keresztül jutott el Európába. Ez a gráljelkép közvetlenül a szívhez szól. A hó a tisztaság, a csend, a szűziesség; a befogadó lélekkelv.

A vér az alkotó nap-erő, az isteni tűz. „Krisztus vére”: a sugár-erős szellem-elv. A három csepp vér a hóban a Nap-Logosz háromszoros áldozatát jelképezi. A Nap-Logosz bölcsesség, szeretet és tetterő formájában jelenik meg a világosság hármasságában (Grál, katórok, Rózsakereszt).

Ez a három szerzet áldozatával a kozmikus krisztusesemény tanúja és leszáll a mély szakadékba, a földre, hogy az anyagban raboskodó emberlelket, a Pistis Sophiát megtisztítsa és visszaemelje az isteni szellemtérbe.

A három vércsepp láttán a királynő gyermeket kíván, a tisztaságát illetően oly fehéret, mint a hó, szereteterejét és áldozatkészségét illetően vöröset, mint a vér, a haja pedig oly fekete legyen, mint az ébenfa. Ez a kép akkor még az isteni tervnek a jövő homályában, a sötétben rejlő legmagasságosabb teljesülésére utal. Itt is az Egyetemes Szerzet három nézete.

A királynőt az isteni ősanának, vagy ősanagnak, minden bölcsesség anyjának értjük, aki a tiszta isteni lélekkelvet hozza létre minden kozmosz szívében. Így születik meg Hófehérke a mikrokozmosz szívében is, habár egy isteni léleknek még zsenge, természetörökbe burkolt csirája.

Aztán a királynő meghal. Az ősanagy, a bölcsesség anyja feledésbe merül, a tudat számára elvész. Helyére a mostohaanya lép, besűrűsödött, szellemtől elvált anyag. Az isteni anyától a hamis anyához, a léttől a látszathoz: ezzel a cserével gyakran találkozunk a régi mesékben.

Ez mindig arra utal, hogy a mindentudó, mindenségtudatos lélekkelv a durva elanyagosodás öntudatlanságába zuhan. Az ősidők isteni embere, az élő szellemlélek elvált az ősanya világosságbirodalmától, akaratosan visszaélt az isteni szabadsággal, hogy aztán át kelljen szenvednie a születéstől a halálhoz vezető vészes tapasztalatokat.

Az öntudatlanság és az állati vágyakozás ölébe, a sötét, múlandó látszatanyagba zuhan, mely, mint mostohaanya, ál-anya alapvetően hátráltató és ellenséges, vagy csalóként utánzó álláspontot foglal el az isteni lélekkel szemben. Mert önérvényesítő önfenntartási törekvéssel kell mindig bizonytalan létéért aggódnia.

A mostohaanya sokarcú. Egyrészt haláltermészetünk makacs hatalmait testesíti meg, ezeknek minden sóvárgásaival, találgatásaival, üzérkedésével és utánzó erőivel az élet minden területén, evilág és a másvilág minden szintjén. Ezek az archon-erők, amelyek a Pistis Sophiát üldözik és világosságát újra meg újra elrabolják.

Mivel pedig az emberek, mi mindannyian egyénileg és közösen is a vérörökségünk a faj karmája, mikrokozmoszusunk múltunk és az állatövhöz, a zodiákushoz kötött létünk miatt a legszorosabb kapcsolatban vagyunk „mostohaanyánkkal”, szüntelenül az ő erőivel táplálkozunk és azokkal dolgozunk, kivétel nélkül mindannyian magunkban tartjuk mostohaanyánk központi erejét, magerejét természet-énünkben.

Ismerjük az önkényes ént, minden kívánságával és sóvárgásaival, önfejűségével, üzérkedő és fondorlatos meggondolásaival, mely szüntelenül saját örömeinek növelésére, kedvtelésre, előnyre és hatalomra tövekszik, szemtelenül nyíltan vagy leplezetten.

Ez tehát a mostohaanya bennünk, mely Hófehérkét, isteni lélekkelvünket, a szív rózsájának hatását mindig is ellenségesen figyeli. Tapasztaljuk tehát magunkban és környezetünkben is a dialektikus világ minden szférájában a „mostohaanya” önfenntartási kényszerét és gyakori támadását a halhatatlan, s emiatt legmélyebb lényegében összehasonlíthatatlanul hatalmasabb lélekkelv ellen.

Éppen ennek a szüntelen félelemnek, a saját látszatléte féltésének, az önleplezés előtti rettegésnek kell végül is szélsőségessé tornyosulása révén a teljes önmegsemmisítést kieszközölnie. Az ál-anyának a lélek ellen elkövetett háromszoros merényletét mindig összeroppantja a szellemlélek-erők háromszoros szeretetáldozata.

Mielőtt azonban ez az emberiségben a Logosz megmentő terve szerint végbemegy, az erre érett emberek egyénileg mélyreható, nehéz és nagyon drámai tudatossá válási folyamaton mennek keresztül.

A mesében hét év telik el – ez nagyban is meg kicsiben is egy növekvési folyamat teljessé válását jelenti – míg Hófehérke, természetes lelki képességeiben, teljes szépségében és éretten kibontakozik. Mivel a természetes lélekképesség alapján most felmerül a teljesen új lélektudatossá válás „veszélye”, a „mostohaanya” félelme, irigysége és féltékenysége fokozódik.

A környezet és a belvilág minden szintjén sejteni kezdi, hogy itt valami sokkal magasabb, szebb, nála hatalmasabb kezd ébredezni. Félelmében, hogy ezzel a titokzatos hatalommal szemben alulmarad, a mostohaanya megkérdezi a semlegesség tükrét, a kozmikus lelkiismeretet, amely a józan valóságot tükrözi. „Szép vagy, úrnőm, de tudd meg, Hófehérke százszor szebb”, mondja az igazság tükre.

Nem meglepő, hogy az öndicsőítés elve, minden kultúra-varázslatával és szép látszatával az ő tevékenységének területén szépnak mondható: mert Hófehérke, az isteni lélekkelv nem ebből a világból való. A mostohakirályné előhívhatja a „vadászt”, hogy ölje meg Hófehérkét: a vadász azonban megszanja áldozatát és hagyja, hogy az bemenjen az erdőbe.

A mostohakirálynénak egy leölt állat szívét és máját viszi el. A vadász a mi természetes eszünk; ennek kellene az ébredező lélektudatot elhallgattatnia, aminek kivitelezését egy kihűlt, rideg szívnek és egy működésképtelen májnak kellene bizonyítania.

Mert a szív és a máj döntő szerepet játszik abban az alkémiai folyamatban, amely a természetlelket istentudatos lélekké változtatja, döntő szerepük van a magasabbrendű étererők (a négy szent eledel) vonzásánál és feldolgozásánál és felelősek a mérgek kiválasztásáért is.

Az ész, a vadász azonban itt már a magasabbrendű lélek szolgájává vált: együttérzésből szanalomból futni hagyja Hófehérkét, a mostohakirálynét a neki valóval látja el, megadja tehát a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami Istené. Ezzel a szolgáló jánostudat egyik lényeges jellemvonása tárul elénk.

Hófehérke most úttalan utakon és sötét erdőben kerül hetedhét országon is túlra. Az igazságra vágyó lélek magányosan, de félelem nélküli előretörekvéssel eltávolodik a mostohaanya meghasonlott, korcs világtól és céltudatosan elér a hét törpe házacskájához, mely hetedhét országon is túl, azaz egy egészen más világban van.

Ez a furcsa kép, amellyel hasonló összefüggésben az Upanisádokban is találkozunk, többek között finom utalás a szívlotuszra, ennek hét szirmával, hét erejével és tulajdonságával. De a hét agyüreg székhelyére is utal, ahol, mint valami bányában a bölcsesség szellemi aranyát termelik ki.

A hét törpe itt mindenekelőtt emberi szervezetünk hét szolgálatkész berendezésére, hét bölcsességerőre utal, amelyeknek, habár az isteni ősidők szinte elporosodott maradványai, a szellemlélek-ember újraalkotási folyamatának előkészítésénél kell segídeniük és ezt részben irányítaniuk.

Hófehérke hét tányérkából eszik, hét pohárkából iszik és az egyik törpe ágyában alszik. Az ébredező lélektudat hét új erővel táplálkozik, a Gnózis egyetemes hétsugarának szent megvendégeléséből eszik és iszik, és nyugalmat és oltalmat kap. A törpe a mesében gyakran egy bölcsességerővel van kapcsolatban, mely tudatunkban nyilván már csak maradványszerű, összezsugorodott, eltörpült, kicsiny mértékben van jelen.

Emlékeztetünk ebben az összefüggésben a régi India hét Rishi-jének ősrégi, hétszeres bölcsességerejére, a hét újra meg újra visszatérő Bodhisattvára vagy az ókori Hellász hét bölcsére. Ez az idők előtt már létező hét kozmikus igazsággerő, amely az emberiség hét agy üregének és a hét chakrával kapcsolatos tudatközpontjainak kifejlesztésén működött együtt. Ismerünk azonban egy új hétszeres bölcsességerőt is, mely a kozmikus fénybeereszkedés révén érinti meg az embert a szíve szentélyében, hogy előkészítse a szellemi útra.

A hét törpe házáat egy szellemi műhely anyagi megnyilvánulásával is kapcsolatba hozhatjuk, amelyben szorgalmasan dolgoznak, hogy a háromszoros halál folyamata és a lélek háromszoros győzelme a rejtélyek tanulójában, a misztériumok tanítványában végbe mehessen.

A mostohaanyát nagy nyugalanság fogja el a teljesen új helyzet, az ébredező lélektudat miatt. Mert az igazság tükre azt válaszolja, hogy a királyné itt a legszebb ugyan, de Hófehérke, aki hetedhét országon túl, a hét törpe házában él, százszor szebb.

Ez porondra hívja dialektikus meg hasonlítás-világunk lélekkel ellenséges önérvényesítő erőit, mely a közös és az egyéni énnel is rátámad a lélekre! A haláltermészet erői azonnal tervezni kezdik első megölési kísérletüket a három közül.

Az ilyen háromszoros megsemmisítési kísérlet mindig törvényszerűen megindul, amikor a lélekkel valóban felébred a szívlótuszban és a hét agyüregben kezd együttműködni az aranyat bányászó héterővel.

A mostohakirályné elindul álruhájában, mint házaló kereskedő, a hét törpe házához és felkínálja Hófehérkének legszebb bársony öveit. „Nem úgy kell azt, édes lelkem, föl kell próbálni, hadd lássuk csak, melyik illik neked a legjobban”.

Hófehérke pedig szóba áll ennek a világnak az utánzást gyakorló erőivel, magához engedi e világ kényszerítő látszaterkölcset. Tiszta, isteni fajtája miatt nem sejt rosszat. Hagyja, hogy a mostohakirályné oly szorosan körülövezze, hogy szinte holtan essen össze.

Az álnokul üldöző utánzó erők egyszerűséggel álcázzák magukat, tetetik magukat, felületes erkölccsel, művelt látszattal hivalkodnak, anélkül, hogy lényeges igazságot közvetíthetnének. Eget-földet ígérgetnek, hatalmat és boldogságot, valamint földi jólétet a „szemet szemért, fogat fogért” alapján és azzal a feltétellel, hogy ószövetségi módon engedelmeskedsz e világ álcázott hatalmi közegeinek minden rendszerükkel, dogmájukkal, tanításaikkal, viselkedési szabványukkal, akik szorgalmasan az emberbarátság, haladás és egyetértés látszatát próbálják kelteni.

Mindannyian ismerjük mostohaanyánk öveit és fűzőit sok-sok inkarnáció óta. Dialektikus világunk a fűzők és szoros övek egyetlen óriási fegyvertára. Ez jellemzi vérünket, erkölcsiségünket, gondolatvilágunkat, jellegünket egyénileg és a népek kultúráját és háborúját. Vagy gondoljunk a jelenre, a környezetet és a belvilágot terhelő számtalan tényezőjével, a Föld, a vizek, a légkör vegyi és rádióaktív beszennyezésével és ezzel kapcsolatban az egyre tisztátalanabb táplálékra, amelyet kénytelenek vagyunk magunkhoz venni.

Mindenütt fullasztó, fékező (nitrogén) anyagok, melyek visszafejlődéshez és megkristályosodáshoz vezetnek, s nagyobb összefüggésben a szó szoros értelmében az ember lélekkelvének a rendszeres elfojtását, megfulladását eredményezik. Mindez az emberiséget többé-kevésbé észrevétlenül éri.

Az érett ember azonban a „fűzőt” tudatosan és töményen tapasztalja a megszabadulás útján. A benne lévő mostohaanya mégegyszer erősen befűzi és megszorogatja félelmekkel, hiúságokkal, rögeszmékkel és kényszer-elképzelésekkel, amelyek ébredező lélektudatát időnként megállítják és a levegőt is elzárják előle. Mivel azonban tudatos kapcsolatot tart fenn a Gnózis

Hét erejével, bebizonyosodik megszabadító ereje is.
A hét törpe megszabadítja Hófehérkét az elszorító fűzötől.

A hétszeres bölcsességerő a csírázó lélektudatnak visszaszerzi a szükséges élettélegzetet. Amikor aztán a mostoha királyné az igazság tükrétől megtudja Hófehérke életrekeltését, fokozódó haraggal második megölési kísérletéhez kezd. Újra az egyszerűség áruházában közeledik és Hófehérkét mérgezett fésűvel akarja megfésűlni. „Hadd fésűljelek meg egyszer rendesen!” Hófehérke pedig a hét bölcsességerő figyelmeztetése ellenére nem gondol semmi rosszra, s hagyja, hogy a látszateszményiség utánzó erői „mérgezett fésűvel” fésűljék, hogy „szinte holtan” rogyjon össze.

Az első merényletnél az utánzat hatalmai inkább az érzélem területére, a szívre és a lélegzőszervekre hatnak. A második kísérlet erősebben a fejre, tehát az idegek központjára és a gondolkodásra irányul.

Mióta a mikrokozmoszok kibuktak az isteni életterületről és elkeveredtek az állatemberrel, az ember agytevékenysége, az önfejlődés és önkény lángjára lobbant, igazi, szellemhez fűződő gondolkodásról szó sem lehet már. Az emberek gondolati alkotásai kísérletek és találgatások, s a romlás és rombolás magját hordozzák magukban; nem a teremtés koronájának díszai többé, melyek csakis Istent dicsőítenék.

Az egyetlen központ elvesztése miatt kiszámíthatatlanok és ellenőrizhetetlenek lettek. Önmaguk érvényesítéséért folytatott küzdelmükben, félelem diktálta harcukban így válnak szinte „mérgezett fésűkké”, amelyek az emberiség léleklényét halálra fésűlik.

Csak egyetlen pillantást kell a mindennapi életre vetnünk, hogy meglássuk az óriási örületet, amellyel az ember szabadságra, békére, igazságosságra, boldogságra, egészségre, szeretetre vágyik, s hagyja, hogy rendszeresen elkábítsák és becsapják őt a legvéresebb kontár és üzérkedő gondolatalkotásokkal.

Itt többek között a rendszeresen irányított elkábításra és a szervek gyengítésére gondolunk a szeszitalokkal, dohánynal, más élvezeti cikkekkel és a drogokkal. Aztán mindenekelőtt a tudat kábítószerére, a központilag irányított tömegbefolyásolás (mint például a televízió, internet stb.) manipulatív tartalmaira, eszközeire gondolunk, amelyek az ember tudatát hipnotizálják, eltompítják, félrevezetik és beprogramozzák.

Az egyik lélekbénító fésűfog mindenekelőtt a tanulmányi ész-edzés, rideg, élettelen betűtudásával, írástudóságával. Ha pedig ezek a fésűfogak már kihullottak volna, akkor még mindig itt vannak a nagyon ravasz, csaknem átláthatatlan félrevezetési módszerek a másvilág tükörszféráiból, melyek okkult, vagy természetmágikus varázslataikkal kínálják magukat a piacon és az énkultúrán keresztül hatnak lélekölő utánzatként a szervezetre.

A tájékozatlan emberiség áldozatul esik ezeknek az utánzó erőknél: „Elvész az én népem, mivelhogy Gnózis (ismeret) nélkül való.” Az emberiségnek csak az a része vészeli át megszabadulási folyamatában a mostoha királyné merényleteit, amelyik tudatosan elvégzi a megtérést, azaz megfordul, tudatosan az isteni eredet felé fordul. Ha az ember kapcsolatba kerül a Gnózis Hétéréjével, megszabadul a mérgezett fésűtől is és Hófehérke lélekelve új életre kel benne. Folytatni lehet benne a lélek újjászületési folyamatát.

Amikor aztán a mostoha királyné megtudja Hófehérke második újraélesztését, mértéktelen haraggal nekilát harmadik merénylete előkészítésének. Ez aztán alapvető jellegű. Most az egész korcs világ, a halálra születettek világegyeteme, az egymást üldöző ellentétek Istentől elvált látszatvilága, minden archon erejével összesereglik és összetömrül a megmérgezett almajelképben, melynek az ébredező lelket a mikrokozmosz alapjaiban kell megrendítenie.

A varázsolás minden hatalmát és az utánzás minden erejét egy látszateredménybe, látszatgyümölcsbe összpontosítják, hogy az idők előtti bűnbeesés ismétlését eszközölhessék ki, hogy az énközpontú önfejlőség alap-bűnében Istent megtagadtassák. Ebbe aztán a léleknek végképp bele kell halnia!

Az emberiség fejlődését átfogó szempontból vizsgálva azt látjuk, hogy egy világkorszak vége felé a mostoha királyné-hatalom minden más baj és vész mellett a kozmikus építőkövekre is kezdet emel, ezeket is megrontja, hogy önző önkényességgel az atommagok hasításával kozmikus erőket szabadítson fel saját hatalmi szerkezeteinek fenntartása érdekében.

Egy ilyen végső időszak mindig a „mérgezett alma” jegyében áll, mely egy magasabb világból egy mélyebbe buktat, ahogyan ezt a paradicsomból való kiűzetés óta tudjuk. Az ember önfejlően olyan gyümölcs után nyúl, amely nem jár neki, vagy amelyre pillanatnyilag még nincsen joga, még nem jó neki, még kárt okoz benne. Mindez az emberiséget a mélyebb összefüggésekkel szembeni tragikus tudatlansága miatt éri: mialatt egyesek, az érett emberek a halálos

gyümölcsöt, az önfejűség bűnét a megszabadulás útján a tudatukba való alapvető beavatkozásnak tapasztalják.

Mert a hét bölcsességérő, mely az emberiségfejlődés szüntelen előre-hátra, le és fel-mozgásában kialakult, már nem elegendő Hófehérke lélekkelvénnek a felélesztéséhez. Hogy a lelket fel lehessen emelni az önfejűség ősbűnének tehetetlenségéből, ahhoz a legmagasabb kozmikus törvénynek, a kozmikus Krisztusszellem evangéliumának, a belső misztérium legbelsőbbjének kell érvénybe lépnie, ahogyan a Pistis Sophia mondja.

Ezért áldozta fel magát a Krisztus, azaz a legmagasabb egyetemes szellemerő és ereszkedett le egészen a haláltermészet elanyagosodásáig, hogy bevonuljon minden emberszívbe, amelyik megnyitja magát ennek a folyamatnak. És ezért mondja a jézustudat: „én és az Atya egy vagyunk”, és „nélkülem semmit sem tehettek!”

A mesében tehát a hét törpe halottnak nyilvánítja, megsiratja és üvegkoporsóba helyezi Hófehérkét, nevét arany betűkkel a koporsóba vésve. A koporsót magas hegyre cipelik, ahol Hófehérkét csodás szépségében felravatalozzák: bagoly, holló és galamb őrzi.

Az ember lelkét, mely átlábalt a mostohaanya leghomályosabb sötétségén és tudatosan átszenvedte az emberiség eredendő bűnéből következő tehetetlenséget, szinte sírba fektetik, mint Rózsakereszt Krisztiánt, kristálytisztá burokba, amelyet hermetikusan lezárnak a tisztaság arany betűivel. Ebben az „üvegkoporsóban”, mely, mint igazi gráljelkép, az új étertestet, tehát egy fényruhát is jelképez, megy végbe a transzfiguráció alkémiai csodája, az eredeti mikrokozmosz teljes helyreállítása. Ebben az üvegkoporsóban vár a lélek arany név-titka legmagasabb teljesülésére.

A magas hegyen, a koponyák helyének képe – a hermészi érinthetetlenség üvegkoporsójában a további átalakulási folyamat fölött három misztériumállat őrökdi.

Ezek megint az Egyetemes Szerzet háromszoros nézetét jelképezik: a bagoly a bölcsességet, a holló a megkülönböztetési erőt, az ősemlékezést és a bepillantást a még rejtett jövőbe. A galamb a szeretetáldozatot, valamint a szellem és a lélek egyesülését.

Ez a három erő oltalmazza az alkémiai átváltozási folyamatot. Ezek megfelelnek három időszaknak, vagy „három napnak” a feltámadásig. A mese azzal folytatódik, hogy Hófehérke koporsóját megtalálja a királyfi. Hófehérke romolhatatlan szépsége lenyűgözi, s esengve kéri őt a hét törpétől.

A törpék azonban a „világ minden kincséért” sem akarják odaadni. Mivel azonban a királyfi Hófehérke nélkül nem tud tovább élni, s mindig tisztelni akarja és együtt akar lenni vele, a törpék neki ajándékozzák a koporsót. Szolgáival birodalmába viteti. A szolgák útközben megbotlanak egy kőben, s ez a „kő” kieszközli a nagy csodát, a mérgezett alma csutkája végképpen kiesik Hófehérekéből, aki újra igaz életre ébred.

A királyfi képében most maga az életadó szellem, a krisztussugárzás fordul a lélekhez, hogy felébressze háromszoros álmából és hazavezesse. A törpéket, a hét oktató tudaterőt a lélek gondozásánál felváltja a legbelsőbb misztérium, mely legmagaságosabb és abszolút valóságként a makrokozmosz közepéből besugárzik a mikrokozmoszba, hogy megváltsa és visszahelyezze eredeti dicsőségébe.

Kozmikusán is látjuk, hogy a régi bölcsességeket, a hét Rishit, bodhisattvákat. stb. felváltja az egyetemes Fényszellem, vagy Krisztusszellem. Az őrizetükben lévő lelket a törpék nem hagyják a mostoha királynéelvre, a világ minden kincsére, hanem szeretetáldozattal önkéntesen visszalépnek és a romolhatatlan lelket az új étertestben, Hófehérekét az üvegkoporsóban a királyfinak a Krisztusszellemnek ajándékozzák.

Ez a legmagasabb szellemerő veszi át a vezetést, hogy az isteni lelket felébressze és hazavezesse az eredeti életterületre, a szellemlélek-rendbe. Hogy ez a terv teljesülhessen, ahhoz az istentelenség alapelveinek, az önfejlés ösbűnének, a hamis anya nagy hatalmának, a mérgezett alma csutkájának végleg ki kell vonulnia a megújult léleklényből. Ezért fekszik a kő az úton, amelybe végül meg kell botlani.

Ez a kő szinte a legutolsó akadály, amely belekristályosodik a tudatossá válás folyamatába

Csak akkor veszik észre, amikor megbotlanak benne Akkor azonban, mily csoda, a szentségtelenség utolsó maradéka is megmozdul és a megújult rendszer kihányja. Így lesz a vészes kő pozitív nézetében egy új tudat szegletköve Krisztusban, a bölcsék köve, amely abszolút valósággá teszi az isteni léleknek halottakból való feltámadását! Az üzenet a mesében a jó véget hirdeti: Hófehérke

és a Királyfi boldogan hazaér az Atya birodalmába és nagyszerűen megünnepli dicső menyegzőjét.

A lélek és a szellem alkémiai menyegzője, a monád újraegyesülése isteni eredetével végképpen megvalósul. A feltámadt szellemlélek a kozmikus, egyetemes krisztustudatban találja meg legmagasságosabb megvalósulását. A Logosz háromszoros mentő terve sikerült.

Biztosak lehetünk, hogy ez a mentő terv az egész emberiségre érvényes, és – még ha mint valami kozmikus lassított filmfelvétel is – teljesülni fog. De mindenkit arra hívnak fel, hogy ezt a mentő tervet önmagában – önkéntesen és teljes tudatában – háromszoros tudatossá válási folyamatban legmagasságosabb valósággá tegye. Magától, önműködően egyetlen ember sem válik kereszténnyé.

És mi történik a hamis anyával, a mostoha királynéval? A császár megkapja, ami a császáré. Az önkényesség izzó vaspapucsban táncolja el saját törvényszékét, míg saját ítélete a földhöz nem vágja.

Eljött az idő, amikor az egész emberiséget meghívják az alkémiai menyegzőre. Ki képes azonban kivonni magát a mostoha királyné, befolyása alól? Aki megérti Hófehérke grálüzenetét, eszerint cselekszik és megvalósítja önmagában.

A Grál-legendák eredete és értelme

Montsalvat, a Grál-vár. A legendák arról mesélnek, hogy a Grál-lovagok Rendje, a Grál őrzői ott honoltak. Akárcsak Artúr király és lovagjai, ők is egy kerek-asztalt alkottak. Amikor összegyűltek, és a Grált a terembe hozták, valamennyiüket csodás táplálék töltötte el. Pusztán azáltal, hogy a Grálra pillantottak, örök ifjúságot nyertek.

A legendák szerint a Grál az a kehely, amelyet Krisztus az Utolsó vacsorán használt. Azt mondják, hogy Arimathiai Józsefé volt, és – a hagyomány szerint – ebben fogta fel a Megváltó vérének. A csodatevő Szent Grál motívuma világszerte megtalálható gondolat. A középkori Európából származó legendák sok más ország hagyományaival állnak kapcsolatban. Bizonyos vallásokban a Napot és a Holdat isteni eledellel teli kehelyként ábrázolták.

Nemes cselekedeteik jutalmául a hősök erőt meríthettek belőlük. A görög filozófia olyan keverőedényről vagy „kráterről” beszél, amelyben a legfőbb istenség napfénnel keveri össze a Teremtés építőanyagait. Ezt a kelyhet ajánlották fel az újonnan teremtett lelkeknek, hogy bölcsességre tegyenek szert. Egy görög beavató-misztérium olyan misztikus ünneplésről számol be, amely sok hasonlóságot mutat a Grál-lovagok közös étkezésével.

Egy szent edényből, az úgynevezett „kernos”-ból olyan italt kapnak, amely egy magasabb világba való belépés képességével ruházza fel őket. Ez az elképzelés a kelta hagyományokban is megjelenik egy olyan üst vagy „cauldron” formájában, amelynek tartalma szellemi újjászületést eredményezhet.

A szent kehely helyett néhány legendában ékkövet vagy gyöngyöt használnak jelképként.

A legtöbb legenda szerint a Grál őrzésére különleges templomot vagy várat építettek. Például egy magas, kerek, arany kupolás templomot, amelynek kupolájában drágakövek jelképezték a mennyet, s emellett egy arany nap és egy ezüst hold pályája volt felfestve. Néhány tudós szerint a perzsiai Shiz szent hegyén épülhetett egy ilyen templom.

Ott égett a szent tűz, és feltételezhetően ezen a helyen, Perzsia legfontosabb szentélyében született Zarathusztra is. A buddhista legendákban olvashatunk a

misztikus Meru hegyről Japánban, melynek leírása alapján szintén a Grál-templom juthat eszünkbe. Buddha ül a hegy tetején bodhiszattváival, a Nap és Hold pedig körülöttük kering.

A legmagasabb szint, amelyet a lélek elérhet

Mindezek a legendák arról a tényről tanúskodnak, hogy a Grál szellemi értékeivel való szembesülés teljes egészében, alapjaiban megváltoztatja életünket.

Más szavakkal tehát, mindenki birtokolja a belső képességet arra, hogy egy nagyon különleges erőhöz jusson, és dolgozzon vele. A kozmikus eredet ezen erejét isteni vérnek is nevezik.

Akinek sikerül megtalálnia és befogadnia ezt az energiát, azt gyökeresen megváltoztatják, és képessé teszik arra, hogy első kézből megkapja az isteni bölcsességet. Ekkor a Grál misztériuma nem külső folyamat többé, hanem a legmagasabb szinten zajlik, amelyet a lélek elérhet.

Ha bizonyos mértékig fel szeretnénk tárni ezt a misztériumot, akkor az eredeti rózsakeresztesekhez kell fordulnunk. Misztériumaik ugyanis közvetlen összefüggésben vannak a Grál misztériumaival. Kiindulópontjuk az, hogy nem csupán a látható és kézzelfogható világ létezik, hanem egy olyan magasabb élettrend is, amely érzékszerveinkkel nem észlelhető.

A látható világ az összes nézetével – beleértve az emberiséget is – születik, fejlődésében eljut egy csúcspontig, s azután újra eltűnik. E tapasztalat alapján mindannyian eljuthatunk ahhoz a következtetéshez, hogy világunkban semmi sem tökéletes. Ezt a világot mégis egy romolhatatlan és örök világ tartja fenn és táplálja. A bölcsesség eredeti tanításai szerint e magasabb világ lakói tökéletesek, és ennél fogva halhatatlanok.

Most már feltehetjük az alapvető kérdést – és ez a kérdés alkotja a kapcsolódási pontot a Grál-misztériumhoz –, hogy vajon létezik-e híd a tökéletesség és a tökéletlenség világa között. Létezik-e olyan szféra, birodalom vagy dimenzió, amelyben az örökkévalóság és a mulandóság egyidejűleg jelen van.

Ez tulajdonképpen nem lehetséges. Egy kicsit örök, egy kicsit tökéletes és egy kicsit átmeneti vagy kicsit tökéletlen – ez lehetetlen. Nyilvánvaló tehát, hogy két alapvetően elkülönített életterületről van szó.

Mégis létezik egy olyan átmeneti térség, amelyben rövid időre ez a két világ együttműködhet. Ez a birodalom egy lüktető mozdulatban nyilvánul meg, s azután megint visszahúzódik. Az örökké létező terület tökéletes lényei bizonyos ritmus szerint összekötik magukat az átmeneti életterület lakóival, hogy felemeljék őket az élet magasabb síkjára.

Ezt a folyamatot néha a kereszttel jelképezik. Az örökkévalóság – a függőleges gerenda – leereszkedik az átmenetiség világába – a vízszintes gerenda –, és így megtöri a halandóságot. Ez tulajdonképpen egy keresztre feszítés, melynek során a tökéletes világ feláldozza magát a tökéletlenért azzal, hogy összeköti magát vele. Megmutatták az utat, és életükkel tanúskodtak róla

A bölcsesség nagy tanítói, Buddha, Lao Ce, Krishna, Zarathusztra és Jézus megépítették, megerősítették és megmagyarázták e két világ közötti hidat, hogy ezzel az emberiséget szolgálják. Így áldozták fel tiszta vérüket. Megmutatták az utat, és életükkel tanúskodtak róla. Feltárták a két világ közötti kaput. Az általuk épült szellemi hidat még most is fenntartják azok, akik tiszta szavaikkal és tiszta cselekedeteikkel követik őket.

Ez a híd egy csoda. Sok legendában ezt az örökkévalóság és az idő közötti – szinte lehetetlen – időleges kapcsolatot Grálnak, kehelynek, keverőedénynek nevezik, amelyben az időt és az örökkévalóságot összekeverik. Ez egy tér, egy védett életterület, egy harmadik természetrend, amelyben a kereső lélek megtanulhatja, hogyan kell megtalálni az ellentétek világán át vezető utat, amelynek végén megelheti az örökkévalóságot.

A különböző Grál-legendák leírják, hogyan indulnak útnak a Grál-lovagok, hogy véghezvigyék hőstetteiket. Ez a kép ma is ugyanannyira időszerű, mint évszázadokkal ezelőtt. Ám a mai emberiség már nem képes oly könnyen észlelni a tökéletesség világát – saját végső célját.

Érzékszervei nincsenek ráhangolódva. Ennek ellenére tapasztalja, hogy kell lennie valami másnak, ám mivel világos képet nem tud róla alkotni, ez folyamatosan izgatja és keresésre ösztökéli. Szeretné tudni, mi az élet célja, és hogy – magát is beleértve – miért kell oly sok embernek reménytelenül szenvednie. Gyanútlanul ered útnak, akárcsak Parszifál, ám útja mindenképpen keresztezi egy Grál-lovag útját. Aki elindul ezen az úton, az bizonyosan találkozik – vagy talán már találkozott is – a Grállal, bár ennek nem feltétlenül volt tudatában.

Az igazságot kereső lélek eléri az átmeneti birodalmat

Az éjszaka folyamán, amikor alszunk, olyasmi is megtörténhet, ami napközben lehetetlen. Ilyenkor személyiségünk egy része elválik a testtől, és belső életének megfelelő láthatatlan birodalmakhoz tér. Amikor erősen, de mégis összpontosítás nélkül és öntudatlanul az élet értelmének kikutatására vágyakozunk, a lélek magasabb nézetei az éjszaka folyamán a megfelelő birodalmakhoz jutnak.

Akkor a kereső lélek elérheti a két világ közötti átmeneti területet. Ott a lelkünket megéri a Grál tiszta energiája. Ez a legmélyebb alvás álomnélküli szakaszában történik, amikor a tudat olyan mértékben ki van kapcsolva, hogy már nem képezhet akadályt. Ez történt Parszifállal, amikor először lépett be a Grál-várba, és nem értette, mi történik ott.

Épp olyan tudatlanul hagyta el a Grál-várat, mint ahogyan odaérkezett, s csak hosszú küszködés után kezdhette el tudatosan keresni és találhatott rá végül az útra.

A hiteles szellemi tanítók által mutatott ösvénynek az a célja, hogy egy új, minden kötöttségtől mentes lelket ébresszen fel bennünk, és ezt kapcsolatba hozza az isteni szellemmel. Minden tiszta tanítás feltárja az ösvényt a fenntartásoktól mentes keresőnek – Parszifálnak. Ez az ösvény a Grál-várhoz, a lélek eredeti életterületéhez vezet. Minden Grál-legenda leírja ezt az ösvényt, bár a tartalom és forma nem mindig ugyanaz.

Parszifál fejlődésének gyakran csak néhány szakaszát írják le. A 12. századi francia költő, Chrétien de Troyes Parszifál-meséje például töredékes, és arról már nem számol be, hogy Parszifál tudatosan visszatér a Grál-várba. Parszifál, ahogy azt a német költő, Wolfram von Eschenbach (1170-1220 körül) leírja, ténylegesen az egész ösvényről tanúskodik, bár a szerző csupán burkoltan érzékelteti, hogy az út teljes bejárásához szükség van az új tudatra. Először fel kell fedezni a bennünk mélyen elrejtett forrást.

Az Artúr királyról szóló legendákban kézzelfoghatóbb a történet. E legendák Galahad lovagról, a feddhetetlenről szólnak. Galahad Parszifállal és a Kerek-asztal egy másik lovagjával útnak indul, hogy megkeresse a Szent Grált. Amikor közelednek a Grál-várhoz, fényt látnak, amely nem a napból árad. Galahad a Grál királyává lesz.

Ő a tökéletes, újonnan felébresztett lélektudat mintaképe. Így tehát az ember egy ismeretlen nézetét is jelképezi. Végül is az ember nem az, akinek gondolja magát, hiszen a benne szunnyadó tudat adja meg igazi természetét: vagy azzal, hogy a legmagasztosabb jóra törekszik, vagy azzal, hogy a legnagyobb hatalomra. Amint az előbbi tudat működni kezd, megnyílik a Grál tudatos megtapasztalásához vezető ösvény is.

Saját tehetetlenségünk vastag falai

Az emberben tehát ott szendereg egy mindeddig ismeretlen nézet, a Grál nézete. A rózsakeresztesek szerint a földi élet igaz célja nem más, mint ennek az elemnek a fölébresztése. És mivel az emberiség napjainkban szembesült a saját tehetetlensége magas és vastag falaival, elérkezett a pillanat, hogy a Grál misztériumát ismét leleplezzék, hiszen ebben rejlik a megszabadulás útja.

A Grálról szóló legendák szinte teljesen egy időben, az i.sz. 12. század körül jelentek meg Európa nyugati és keleti részén, sőt még Perzsiában is. Vajon véletlenül történt-e mindez? Semmiképpen sem, hiszen a Grál szolgálai felismerték annak az időszaknak a közeledtét, amikor a magasabb világgal való kapcsolat háttérbe szorul majd, sőt talán tökéletesen el is tűnik a legtöbb ember számára. A tudomány és a technika befolyása alatt az emberek olyan gondolkodásmódot fejlesztettek ki, amely elvágta őket a szellem-lélek világtól.

Talán ez indokolja, hogy a Grál-legendák oly széles körben váltak ismertté akkoriban: hogy az eljövendő századok folyamán e történetek csodálatos misztikáján és romantikáján keresztül még meg lehessen érinteni a szíveket. Egy napon a mély értelmű szimbólumok útjelzőként szolgálhatnak a nagy lelki nyomor idején. Az ősi Grál-legendák még ezekben a viharos és bizonytalan időkben is sokak szívét megérinthetik, hiszen arról tanúskodnak, hogy ezt az ősi belső ösvényt még ma is – sőt mindenekelőtt ma – be lehet járni.

Az, hogy az ösvényt be lehet járni, nem jelent mást, mint hogy a mai kereső – éppúgy, mint Artúr király Kerekasztalának lovagjai – részesülhet a magasabb világban. Számos legenda két Kerekasztalról beszél: a Grál-lovagokéről és Artúr királyéről. Ez azt jelképezi, hogy a magasabb világ egységét, melyet a Grál-lovagok Kerekasztala jelképez, az alsóbb világban is meg kell valósítani: ezt jelképezi Artúr király Kerekasztala.

Akik a Grállal való találkozásra készülnek, azoknak bensőleg fokozatosan meg kell tisztulniuk, s egyben meg kell szabadulniuk azoktól a befolyásoktól, amelyek az alsóbb világ szorításában tartják őket. E folyamat során fokozatosan egyesülnek a magasabb Kerekasztallal Krisztus szavai szerint: „Én és az Atya egy vagyunk. [...] Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk...” (Ján. 10,30 és 17,21).

Ezen az ösvényen az Utolsó vacsora többé már nem csupán jelkép, hanem közvetlenné és kézzelfoghatóvá válik. A csoport minden tagja olyan mértékben részesül az isteni energiákból, amennyire alkalmas rá, és amennyire képes feldolgozni azokat.

Az isteni erők feldolgozásával az ember belép a belső átalakulás folyamatába: a Grál felegyenesedik benne. S ha mindez a csoport többi tagjaiban is megtörténik, akkor a láthatatlan szellemi kehely megnyilvánul a hasonló gondolkodású emberek csoportjában, s a világ középpontjába helyeztetik.

A Corpus Hermeticumban, az egyik ősi egyiptomi beavatási könyvben ezt olvashatjuk: „Egy nagy, a szellem erejével töltött krátert küldött le a mélységbe, és egy követet bízott meg a feladattal, hogy az embereknek kihirdesse: Merüljetek bele ebbe a kráterbe, lelkek, akik képesek vagytok erre;

Ti, akik hiszitek és bíztok, hogy majd felszálltok ahhoz, aki ezt a keverőedényt küldte a mélybe; Ti, akik tudjátok, hogy milyen célra lettetek teremtvé.

Akik hallgattak erre a nyilatkozatra, és a szellem erejében való elmerüléssel megtisztultak, részesültek a Gnózisban, Isten élő ismeretében; s mivel megkapták a szellemet, tökéletes emberek lettek.”

Parsifal, Kundry, Amfortas és Galahad és az egyszarvú

Parsifal című operájában Kundry alakja különös jelentőséget kap. Tevékenysége összeszövődik minden cselekvő személlyel, és tudomása van mindenről, ami bárki vagy bármi származását és múltját illeti.

Ki vagy mi ez a rejtélyes lény, aki a Grál - területen csúf öregasszony képében jelenik meg, míg Klingsor birodalmában ragyogó, csábító szépségű nőszemély?

Kundry alakjában Wagner igen találóan az emberi mikrokozmosz egyik nézetét személyesítette meg. A Rózsakeresztesek ezt „aurikus lénynek”
(könnyebb érthetőség kedvéért nevezhetjük karmikus én - nek is)

A személyiség minden hajlamának, képességének, viselkedésének és tevékenységének oka az aurikus lényben keresendő. Itt vannak feljegyezve a mikrokozmoszban valaha is élt személyiségek tapasztalatai.

Ilyen módon vált az aurikus lény a sors mindentudó „írnokává”, sőt önálló lényvé, mely tudásban és intelligenciában messze túlszárnyalja a földi személyiséget, az „alsóbb önvalót”.

Kundry jelenti a dialektikus, azaz az anyagi világból érkező erőösszpontosulások összességét, az „oroszlánfejű erőt”, ahogyan a Pistis Sophiában nevezik. Ott azt olvassuk, hogy ennek az erőnek is erős, látszólag szép fénye van, amely a Pistis Sophiát többször is megtéveszti.

Klingsor varázskertjében is azért jelenik meg Kundry szép, kíváncsú nő alakjában, minden elképzelhető bájjal felszerelve, hogy felszítsa áldozataiban a vágyaikat, és eltérítse őket az igaz úttól.

A Grál-területen (a szellemi kereső útján) azonban az oroszlánfejű erő nem tudja fenntartani hamis szépségét. Lelepleződik, és azzá válik, ami valójában: nyomorúságos, szánságra méltó lényé.

Bár ez a lény a teremtményre jellemző jóság alapján külső dolgokban mindig segítőkésznek mutatkozik, nem képes igazán jót véghez vinni. Folyton igyekszik a Grál-lovagok kívánságait kielégíteni, és fáradhatatlanul járja a földkerekséget, hogy gyógyírt találjon Amfortas számára.

De akkori természeténél fogva csak e múlandó világnak a balzsamát tudja megszerezni. Ami az örökkévaló lélek sebét, fájdalmát (ami miatt itt raboskodik az anyagi világon) nem tudja begyógyítani.

Mindannyiunk aurikus lénye, karmikus egója is azon iparkodik, hogy a vízszintes síkon – azaz a múlandó világban – elégítsen ki kívánságokat és vágyakat, hogy elbódítson bennünket, és elfojtsa az ősemlékezést, a lélek eredeti örök hazájába való hazatérés vágyát.

Kundry a lényének három különböző nézetét nyilvánítja meg. Egyidejűleg alapvető átváltozás megy végbe benne.

Az első felvonásban ő a vezeklő Kundry, aki újra meg újra szolgálva keresi fel a Grál-területet. Úgy mondják, hogy segítségére siet a Grál-lovagoknak, amikor a szükség a legnagyobb.

Amikor azonban rákérdeznek, kitör belőle: „Én sohasem segíték!” Az ámítás világának korszakokon át tartó bebarangolása után már tudja, hogy az ő segítsége végeredményben mindig hiábavaló.

Teljesen kimerült, zsákutcába került. Kundry, a Grál-terület vezeklője már csak „aludni, aludni, aludni” szeretne. Ennek ellenére valami mindig továbbhajtja, folytatnia kell a keresést, mert nem tehet másként – addig, amíg nem találkozik a Megváltóval.

Legutóbbi hosszú útjáról Kundry magával hozta „Arábia balzsamát”, Amfortas szenvedésének enyhítésére. Azonban ez a gyógyír is hatástalannak bizonyul. Mi is a helyzet ezzel a balzsammal?

A klasszikus rózsakeresztes rend Fama Fraternitatis c. kiadványában többek között a következőket olvashatjuk: „Amikor azonban testi nehézségek miatt ott kellett maradnia, és nem csekély gyógyszer-ismeretével megnyerte a törökök kegyét, véletlenül hallott az Arábia-béli Damkar bölcseiről, a csodákról, amelyeket tettek, és hogy jól ismerték az egész természet minden titkát.” Rózsakereszt Keresztély azután Arábiában írta meg az emberiség könyvét; a természet emlékezetének teljes kozmológiája feltárult ott neki.

Amikor Kundry elhozza Arábiából Amfortas balzsamát, akkor ezzel feltárja neki a múlt ősrégi beavatási útjainak tudását. Ebben a tudásban ő, a karmikus egó, igencsak jártas, hiszen sok sok életen keresztül már számtalan próbálkozáson esett át.

Ám napjainkban az ősi tudásnak már sem ereje, sem semmiféle megszabadító értéke sincsen. Ez a tény nyilvánvalóvá is válik, amikor Kundry közli Parsifállal atyja, Gamuret halálát. Arábiában, harcban esett el.

Ez azt jelenti: a múlt meghalt, a gyökerekhez való visszatérés nem nyújt többé megszabadító távlatot a lélek felemelkedéséhez.

Új útra, a korszellemhez méltó szellemi tanításra, vezetésre van most szükség. Ezt az új impulzust azonban Kundry nem képes felfogni, ehhez egy tiszta, megújult léleklényre, egy Parsifálra van szükség.

Kundry lényének másik, sötét oldalára Gurnemanc már az első felvonásban így utal: „Igen, amikor – gyakran hosszú időre – elmaradt tőlünk, akkor biztos, hogy valami szerencsétlenséget hozott.” A második felvonásban azután megtudjuk az ilyen távollétek okát. Mestere, Klingsor szokta magához idézni és fogva tartani, hogy csábítóként szolgáljon varázskertjében: *„Fel! Fel, ide hozzám! Mestered hív téged, te névtelen ős-ördögnő, poklok rózsája! Heródiás voltál, és mi még?”*

Heródiás – így mondják az Evangéliumok – második házasságban élt nagybátyjával, Heródes Antipással. Amikor Keresztelő János emiatt megvádolta, Heródiás csellel kieszközölte, hogy Jánost lefejezzék.

Így lepleződik le Kundry mint az a megromlott természeti erő, amely Keresztelő Jánost, a pusztában kiáltót, a mikrokozmosz szívében lévő ébredő szellemi elvet erőszakkal elhallgattatja.

Az ő befolyásával hajtják az embereket a szamszára körforgásában, a fejlődésnek álcázott élet-tengeren át, tehetetlenül kiszolgáltatva a káprázatnak, mert belső hangjuk elnémult.

A második felvonásban, Klingsor varázskertjében így kerül sor a Parsifal és Kundry közötti elkerülhetetlen találkozásra. Ebben a rendkívül drámai jelenetben átéljük a „nagy kísértést”, amelynek Jézus is ki volt téve a pusztában. Jézus azonban ellenáll a kísértésnek, és az ördög kénytelen engedni.

Wagnernél Parsifal először is áthalad a Klingsor által uralt virágleányok seregén. Ez csak könnyű gyakorlat Parsifal számára, mert tiszta szíve megóvjá az efféle támadásoktól.

Ám miután bosszankodva lerázza magáról a virágleánykákat, Kundryba botlik, aki aurikus lényének, karmikus egójának megtestesítője, a „küszöb őre”.

Az ő ragyogó szépségű alakján nem jut túl. Kundry a csábító művészetének minden árnyalatát latba veti, hogy áldozatát rabul ejtse.

Nagyon ügyesen kapcsolódik Parsifal személyiségének egyik gyenge pontjához azzal, hogy Parsifal anyjának, Herceloidénak halálát siratja, és a férfit hibáztatja érte, mert egykor elhagyta anyját.

Tényleg sikerül is neki a fájdalmas megbánás büntudatos állapotába hoznia Parsifált, ami engedékennyé teszi Kundry további közeledési kísérletei számára. Ez az aurikus lénynek, a karmikus egónak a személyiség megkötésére szolgáló egyik klasszikus taktikája. Valóban úgy tűnik, hogy Kundry szándéka sikerül.

Parsifal Kundry lábaihoz borul és búskomorságba esik. Most Kundry közvetve Herceloide követének adja ki magát, aki állítólag meg akarja vigasztalni Parsifált, úgy, hogy megtanítja a szerelemre, és csókjával megszabadítja bűnétől:
„ő hozza el neked ma az anyai áldás utolsó üdvözlétéként a szerelem első csókját.”

Parsifal először bénultan enged az asszonynak, és rábizza magát. De Kundry csókja, szándékával ellentétben, nem az ösztönök, és vágyak zsilipjeit nyitja meg a tiszta balgában, hanem a szív szemét.

Parsifal abban a pillanatban „tisztánlátóként” megérzi a Grál-király Amfortas tragikus sorsát, és villanásszerűen meglátja e világ minden szenvedésének okát – de az igazi megszabadulási út, a lélek felemelkedésének kegyelmét is.
„Amfortas! A seb! Borzasztó jajgatás!” kiáltja rémülettől tágra nyílt szemmel, és kiszabadítja magát a csábító karjaiból, még mielőtt a nő magához tudná húzni.

Egyetlen pillanat alatt „a szájalomtól tudóvá” lett, és ezzel megtörte Klingsor varázslatát. Kundry akaratlanul az igazán jót művelte, mert egy tiszta léleklénnyel találkozott. Egy ideig még őrjöng, tombol és (hamis) szájalomért könyörög, de fáradozásai hiábavalóak.

Küzdelem

A lélek felemelkedésének útját járó minden tanítvány karmikus egója is ugyanígy viselkedik, és ezért az anyagi világ csábító „varázskertjének” hatalmait az a veszély fenyegeti, hogy az ébredező lélek kisiklik a kezük közül.

Az anyagi világ szorításából való megszabadulás közvetlen küszöbén az aurikus lény épp ezért még egyszer összeszedi minden erejét, hogy az új lélektől ihletett személyiséget visszatartsa.

Régi kötések hirtelen újra megelevenednek. Kétségek támadnak, hogy vajon a régi életút elhagyása nem kegyetlen és önző dolog-e. Látszatra a legnemesebb indítékok szolgálnak ürügyül ahhoz, hogy a jelölt mégiscsak engedjen a természet szívó erőinek.

Ha az ébredező lélektudat, a felettes én, a karmikus egó támadásait visszautasítja, akkor életre-halálra szóló elkeseredett küzdelem tör ki. A felettes én ugyanis jól tudja, hogy régi természete szerint meg kell halnia, ha a szellemi erők által lélekkel ellátott személyiséget nem tudja visszatartani. A jelöltnek most aztán állhatatosan ki kell tartania a végig.

Parsifal látomása

Megpillantja az oroszlánt a megszabadult lelkek közösségével, az új élet jelképével, melyet az isteni szeretet hordoz.

Ebben a helyzetben Parsifal a Megváltóhoz kiált: *„Szabadító! Üdvözítő! Kegyelem ura! Én, bűnös, hogyan vezekeljek?”*

Ellenáll Kundry kemény túlkapásainak, mert szívét elzárja a bűnös vágy elől, hogy ugyanakkor megnyissa a megváltó szenvedésének és a Grál-lovagok sanyarú sorsának. Így szól Kundryhoz:

„Szenvedésedre nem ugyanaz a forrás hoz enyhülést, amelyből fakad: az üdvösséget mindaddig nem nyered el, míg ama forrás be nem zárul előtted.”

A jelenet végén pedig, miután Parsifal megkísérelte világossá tenni Kundrynak, hogy küldetése neki, Kundrynak is a szabadulást fogja jelenteni, ezt mondja neki: *„Pusztulj, szerencsétlen asszony!”*

Kundry – végső, kétségbeesett nekiveselkedésében – mesterét, Klingsort, a sötétség urát hívja segítségül. Klingsor a lopott dárdát Parsifal felé hajítja, de a szent fegyver megáll Parsifal feje fölött, és ottmarad lebegve, mint egykor a Szent Szellem galambja az Úr Jézus fölött. Így az állhatatos Parsifal megragadhatja.

Ez jelenti a véget a csábító Kundry számára, aki nagyot kiáltva összeroskad; Klingsor kastélya pedig a varázskerttel együtt eltűnik a föld színéről. Így jár a rejtélyek jelöltje, amikor régi karmikus erők erejüket veszítik, és a mikrokozmosz egén egy új Ég és új Föld van felkelőben.

A harmadik felvonásban Kundry halálszerű álomból ébred. Gurnemanc ébresztette fel. A Grál területén vagyunk. (ami az a magas rezgésű tér, ahol a világosság meg tud nyilatkozni a kereső ember számára az életében)

Az egész természetet csodálatosan békés, kiengesztelődött légkör veszi körül. Kundry átéli utolsó átváltozását. A nyugalmat nem lelő, vezeklő és csábító nőből most alázatos szolgáló vált, aki megmossa és megkeni urának, Parsifálnak a lábát, mint egykor Mária Magdaléna az Úr Jézusnak.

Parsifal megáldja.

Ő hosszú, fáradságos út után visszatalált a Grál területére, hogy ott mint újdonsült Grál-király teljesítse küldetését.

A Parsifal végére a megszabadító ösvényt járó tanítványban világosan tudatosul, hogy a Szent Grálhoz vezető út sohasem vezethet az aurikus lényével, a karmikus egóval való egyesülésen keresztül, sem pedig a felettes én ellentmondásainak kibékítésén át.

Csak a felébredés útján, ahol az út főképp első szakaszán, el kell fordulni a karmikus erőktől és azok következetes visszautasításával fejlődhet ki egy új lélek képesség, amely alkalmas arra, hogy a Szellemet – a lándzsát – visszanyerje. A karmikus tapasztalatok azonban nem vesznek el, végül a felébred lélek számára minden élet karmikus öröksége kinccsé válik, és szolgálni fogja őt.

A régi lélek ablakai, amelyek Klingsor varázsbirodalmára irányultak, ekkor becsukódnak, és megnyílnak a keletre, a felkelő nap irányába néző ablakok. A melegítő sugarak a mikrokozmosz karmikus kötőerőinek még az utolsó maradványát is kioltják. Így részesül Kundry a keresztségben, és szentelődik szolgáló feladatára az emberi lényben.

Kundry megváltását egyedül Parsifal, a tiszta balga tudta véghezvinni.

„Parsifal” – ez nem csak egy figyelemreméltó mondai hős neve, hanem sokkal inkább egy olyan emberi mintaképé, aki meghatározott szellemi utat jár.

Mint ismeretes, hasonló érvényes a „Rózsakereszt Keresztély” névre is. A „Parsifal” szóképnak két különböző jelentése van: „par ce vale” annyit jelent, mint „középen keresztül”. Ezzel szemben a „Fal parsi”-t úgy lehetne lefordítani, hogy „balga tiszta” vagy „tiszta balga”.

Mindkét értelmezésnek megvan a maga jogosultsága. Parsifal prototípusa olyan ember, akinek először át kell haladnia egy hosszú tapasztalati úton, az anyagi életének közepén, mielőtt „tiszta balgaként” visszatérhet a Grál területére, és végül felszentelt királyként a rejtélyek őrzőjévé és beteljesítőjévé válik.

Felismerjük benne a téridőrend elhagyására megérett embert. Az ősemlékezés vezetésével megszabadítja a szellemet az anyag szorításából – elsősorban a saját lényében –, ezáltal azonban egyidejűleg az őt körülvevő természetben is.

PARSIFAL ÚTJA

Parsifal útja a gnosztikus erő általi érintésben vezet a keresés első fázisától a próbatételek és tisztulás állapotán keresztül a Gnózissal, azaz Isten élő belső ismeretével, szembeni igazi és tudatos szolgálatkészséghez.

Wagner az útnak ezt a három fokozatát színpadavató ünnepi játékának három felvonásában fejezte ki.

A legenda arról tudósít, hogy Amfortas bukása után a Grál-lovagok siralmas állapotban vannak. Tulajdonképpen miért? Hát senki sincs ebben a pompás lovagi seregben, aki Amfortas tisztségét átvehetné? Miért éppen Parsifálnak kell ezt megtennie?

A választ a név első nézetében találjuk meg: par ce vale – középen át, középen keresztül.

Amfortas Grál-lovagi seregében szűziesen tiszta lelkek gyűltek össze. Sohasem hagyták el a Grál-várat, tehát olyan mikrokozmoszok, akik az anyagi világ tapasztalatain nem haladtak át.

Hiányzik nekik az egyéniesedés saját bőrükön való tapasztalása, és ezáltal a szabad akarat helyes használatának tudása is. Isteni tisztaságuk még nem tudatos, és ezért senki sincsen közöttük, aki királynak alkalmas lenne.

Bár Amfortast más fából faragták – ő elindult az egyéniesedés útján –, ezt azonban erőltetett módon tette, azonkívül szentségtelen módon visszaélt a szabad akarattal is, ezért aztán kudarcot vallott.

A Grál-királysághoz szükséges előfeltételek csak Parsifalban vannak meg: az ellentétek világában nagy tapasztalati kincssel rendelkezik, emellett azonban megőrizte szívének eredeti tisztaságát és nyitottságát.

Ámde gazdag tapasztalati kincse nem áll minden további nélkül rendelkezésre – éppen ellenkezőleg.

Az opera első felvonásában a fiú kimondottan butának és tudatlannak mutatkozik. Ezen felül még van mersze íjjal és nyíllal lelőni a Grál-területen a szent hattyút, amely a Szellem jelképe.

Gurnemanc, aki ezért felelősségre vonja a fiút, egészen megrendül a butaságától, mivel az egyetlenegy feltett kérdésre sem tud válaszolni, még a nevét tudakolóra sem: *„Sok nevem volt, de már egyet sem tudok közülük.”*

Ez utalás a mikrokozmoszában élt sok személyiségre – már mind meghaltak és feledésbe merültek. Mikrokozmoszikus múltjára való emlékezése csak akkor támad fel benne, amikor Kundry – aurikus éneke – bekapcsolódik a beszélgetésbe, és Parsifal gyerekkoráról és ifjúságáról mesél. A vétkét is ekkor ismeri fel Parsifal, és eldobja magától az íjat és a nyílat. Soha többé nem fog ezzel a fegyverrel hattyúra lőni.

A neve azonban egyelőre még rejtve marad.

A Pistis Sophia Evangéliumából ehhez a jelenethez kapcsolódó rész:

„Leszálok oda pártársam nélkül, és magamhoz veszem a fényt, hogy fényeonokat csináljak belőle magamnak, amivel aztán képes leszek felmenni a legmagasabb magasságban lakozó Világosságok Világosságához.

Miközben ezt gondolta, elhagyta területét, a tizenharmadik eont, és lement a tizenkét eonhoz. Ekkor az eonok minden archonja üldözte, akik haragudtak rá, mert dicsőségre pályázott.

Ő azonban elhagyta a tizenkét eont is, leszállt a káosz körzeteibe, és közeledett az oroszlánfejű fényerőhöz, hogy magához vegye. Ekkor azonban körülfogták Authádész anyagi lényei, és az oroszlánfejű nagy világosságerő elnyelte a Pistis Sophia minden fényerejét. Kiszúrték és elnyelték a világosságát.”

Parsifal ifjúsága

Ifjúságának bemutatásából nyilvánvalóvá válik, hogy eddig természetes ártatlanságban és egyszerűségben bolyongott, anélkül, hogy felismerte volna, mi jó és mi rossz. Így megkérdezi Kundryt:

„Akik engem fenyegettek, azok rosszak voltak?”

Csak egy homályos elképzelés űzte mindig előre, hogy a „szép állatokon ülő ragyogó férfiakat” utánozza, akiket egyszer megpillantott. Ez a szándéka azonban mind ez ideig nem sikerült, és ezért sehol sem maradt meg hosszabb ideig.

Aki a fejlődésnek ebben a szakaszában található, azt az anyagi világból már semmi sem tudja többé tartósan visszatartani. Cselekedetei ezért sokszor oktalanságnak tűnnek, és ő látszólag céltalanul űzetik az életen át.

Ha megkísérli, hogy másokhoz hasonlóan cselekedjék, hogy magára öltse a számára oly idegen világ normáit, ez sohasem sikerül neki igazán. Más emberekkel való érintkezése vagy felületes, vagy gátlásokhoz és csalódáshoz vezet.

A kereső ember (ez rólad szól kedves olvasó)

Épp erről a külvilággal szembeni idegenségről ismerszik meg az ilyen ember mint kereső. Szükségszerű, hogy fájdalmasan tapasztalja ezt az állapotot, azért, hogy az isteni eredet utáni vágyakozása egyre tisztábban felszínre kerüljön.

Kezdetben azonban a kereső még nem tudja felfogni állapotát. Még nem ismeri a válaszokat azokra a kérdésekre, hogy honnan származik és útjának hová kellene vezetnie. Szívében az isteni lélek, a szív rózsája, vagy a szellem szikra atom már felébredt ugyan, és az isteni erő általi érintésben kis láng lett belőle, valamint ebben az isteni ősatomban benne foglaltatik az eredet, az út és a cél is; de mindez még nem áll rendelkezésére a tudatnak.

A gondviselés, a láthatatlan vezető

Öntudatlanul Parsifal is engedett ébredő lelke irányításának, amely őt oda vezette, ahova végül is tartozik: a Grál területére. Ahhoz azonban, amit ott várnak tőle, szükség lenne egy önmagát felismerő tudatra, de ezt ebben a pillanatban még nem tudja felmutatni.

Gurnemanc felvezeti a Grál várába, ahol csodálkozva és meghatottan fogadja, hogy szabad részt vennie az úrvacsorai ünnepségen, melynek keretében Amfortas felmutatja a Grált.

Bár megváltói küldetése már előre el van rendelve, Parsifal ezt most még nem tudja teljesíteni; még nem engedi a tudatlanság és a hiányzó lelki érettség. Gurnemanc kérdésére: „*Tudod-e, hogy mit láttál?*” Parsifal csak fejéhez kap, és nem tud válaszolni.

Igazában egyáltalán semmit sem értett meg Amfortas szenvedéséből, a Grál áldozatából és a szeme előtt lejátszódott szertartásból. Ezért ismét el kell hagynia a Grál területét, és visszaküldik a közönséges életbe.

Ugyanígy jár – lehet, hogy számos inkarnáción át – sok kereső is, aki az ösvényen halad. Követik ugyan ébredő lelkük hangját, de ahhoz, hogy ez a szellemi elv meg tudjon nyilvánulni, egy megtisztított és nyílt szívű, érett, tudatos személyiségre van szükség, aki felfogja a szenvedés okát, és felismeri, hogy mit kell tennie és mit kell elhagynia ahhoz, hogy a fogságban sínylődő isteni léleklényt megszabadíthassa.

Ennek a tudatnak az eléréséhez a következő lépés Klingsor varázskertjébe vezet. Alig hagyta el tehát Parsifal a Grál várát, Klingsor varázskertjében találja magát, ahol a virágleánykák csalóka káprázattal veszik körül, és megpróbálják feltartóztatni. Parsifal először csak tréfálkozva elhalad mellettük, végül pedig bosszankodva menekül: „Hagyjátok abba! Engem nem kaparintotok meg!”

„Mi a Grál? Fel nem foghatod; ám ha kiválasztottja vagy, ismeretét el sem veszítheted.”

Itt a közönséges hajlamokról és vágyakról van szó, amelyek akadályozzák a kereső embert az önátadás útján. A mindennapi életben újra meg újra szembekerül ezekkel, és azt tapasztalja, hogy ezek által megfosztják világosságerejétől.

Lassanként azonban megtanulja, hogy ellenálljon ezeknek a befolyásoknak, azzal, hogy érzéseit és gondolatait eltereli róluk.

Ezután következik be Parsifal döntő találkozása Kundryval, aurikus lényével. Csak ebben a jelenetben említik első ízben Parsifal nevét. Ez azt jelenti, hogy csak most válik tudatossá saját maga felől.

De vajon mi a magyarázat arra, hogy Parsifal Kundry csókja által tanul meg „látni”, és Amfortas szenvedését úgy érzi a szívében, mintha a sajátja lenne? A karmikus egónkban mindazon tapasztalatok lényege fel van jegyezve, amelyeket a mikrokozmoszunkban előttünk járt személyiségek valaha is szereztek.

Így érthető, hogy minden tanítvány eléri valamikor az útján azt a pontot, ahol az előtte járt személyiség megrekedt, és a megszabadulás, a lélek felemelkedésének útját feladta.

Az a szenvedés, amely eme sikertelenség következménye volt, mély sebként vésődött bele a karmikus erőként.

A Parsifal legenda szereplői nem úgy értendők, mint különálló személyiségek, hanem végül is valamennyien Parsifal prototípusának különböző nézeteit ábrázolják.

Amfortas is Parsifal egyik nézete, méghozzá az imént említett csődöt mondott személyiségek közül az utolsóé, aki Parsifált közvetlenül megelőzte.

Amikor most Parsifal a csábító Kundry előtt áll, lényében lappangó módon jelen van Amfortas tapasztalata, aki egykor engedte, hogy Kundry elcsábítsa.

Míg Amfortas tudatlan volt, és emiatt engedett a természeti erőeknek, most Parsifalban a csók felhívja a tudást Amfortas szenvedésére vonatkozóan.

A „szánalom által tudóvá válva” Parsifal felismeri a veszélyt, és ellen tud állni Kundry csábítási művészetének. Amikor azután Klingsor az Amfortas által egykor elveszített lándzsát Parsifálra hajítja, az minden sérülés nélkül képes megragadni, és elhagyhatja Klingsor varázskertjét, hogy nekivágjon a Grál-várhoz vezető visszaútjának.

A Grál király

Amikor a harmadik felvonásban Parsifal újra elérkezik a Grál országába, elbeszéli azt a hosszú és fáradságos utat, amelyet meg kellett tennie, mióta a lándzsát visszaszerezte: „számtalan szükség, harc és viszály kényszerített, hogy letérjek az ösvényről, amikor már igazán felismerni véltem.”

Parsifal most új szakaszba lépett. Az új ismeret kulcsával, a megérett megkülönböztetési képességgel felfegyverezve, és a lelkében ébredő valódi isten ismeret, a Gnózis által megerősítve be kell bizonyítania szolgálatkészségét minden akadályon keresztül, amíg végül tudatosan beléphet a Grál várába, az felébred lelkek új életterületére.

Karmikus múltja, aurikus lénye nem áll többé útjában, hanem az emberiség-megszabadító művet szolgálja.

A harmadik felvonásban Kundry első szava az, hogy „szolgálni”, és szolgálva megkeni Parsifal lábát.

Így jut Parsifal másodszor a Grál-várba. A szent dárdával meggyógyítja a távozó Grál-király, Amfortas sebeit, és elfoglalja helyét. A bukott, valaha isteni ember megváltása megtörtént. Az új, isteni ember lépett a helyébe.

Az egyszarvú

Akinek alkalma van sokat utazni, az a világon sok helyen rábukkan egy karcsú állat ábrájára, az egyszarvú jelképre, mely többek között az angol királyi család címerét is ékesíti. Az egyszarvú számos kút szobordísz, valamint faliszőnyegek és festmények kedvelt motívuma is. Mesék, mondák és legendák adnak hírt róla.

Az Ószövetség is többször említi, ám – fordítói munkássága iránti tiszteletünket megőrizve – meg kell mondanunk, hogy Károli Gáspár ezzel a jelképpel nem tudott mit kezdeni. Luther Márton ugyanis a német nyelvű Bibliákban valóban egyszarvúról (Einhorn) beszél, míg Károli – a változatosság kedvéért

- egyszer: vad bivalynak (Mózes IV. könyve 23:22: Isten hozta ki őket Egyiptomból, ereje mint a vad bivaly),

- másszor vadszamárnak és bölénynek (Jób 39:12: Akar-e szolgálni néked a bölény?), majd bivalyfiának fordítja (29. Zsoltár: Az Úr szava cédrusokat tördel; összetöri az Úr Libánon cédrusait is. És ugrándoztatja azokat, mint a borjút, a Libánont és a Szirjont, mint a bivalyfiat.)

Az egyszarvú kétségen felül magasságos szellemi eszmény jelképe, mely egyértelműen, „egyszarvúan” a magasabb, isteni természeti rend értékeire irányul.

A leírások szerint az egyszarvú hófehér, és arany nyakörvet visel.
Ez az új és tiszta akaratra utal, mely a szellem vezetése alatt áll.
Az egyszarvú ezek szerint rendkívül jelentős jelkép. Élőlényként a természetben nem fordul elő.

Egyes festmények fehér lónak ábrázolják, homlokán hosszú, csavarodott arany szarvval. Artúr király és asztaltársaságának pompás legendája lovagok kalandjait ecseteli, akik kivonulnak a szent Grál keresésére.

Közülük csak négyen hivatottak a Grál-rejtély megélésére. Ahogyan Arthúr király úgy a lovagok is jelképként is tekinthetők, az eredeti ember a mikrokozmosz és az őt hordozó személyiség különböző nézeteit jelentik.

Ezen nézetek között, négy van csupán, mely kapcsolatba kerül a Grállal.
A szellemi úton járó személyiség egója, énje, aki bűnös állapota miatt az a Grált csupán álmában pillantja meg.
A második a személyiségtudat, aki kénytelen visszatérni a világba, hogy a Grált hirdesse, magasabb fokra még nincsen felkészülve.
A harmadik lovag, Parzifál, az ébredő isteni lélek aki az ösvényen számos bukás és talpra állás után a Grál öre, Grál-király lett.
A negyedik pedig, Galahád, a megszabadult szellem-lélek ember, aki a tudó és beteljesítő - a beavatott - ő az egyedüli aki belépett a Grál fényességébe.

Figyelemre méltóak a Galahád új akarati állapotáról szóló leírások.

Azt olvashatjuk róla:

„Galahád pillantása végigsiklott a lovagok társaságán, az asszonyokon és leányokon, a kerekasztalon, a széken, melyen arany felirat ragyogott.

- Uram, palotád gyönyörű, de nem maradhatok itt. Kint vár a lovam. Nem tudom hová visz, de nem is firtatom. Feladat vár rám, melyet teljesítenem kell. Saját kívánságaimra gondolnom sem szabad. Isten veled Uram.

Meghajolt a király előtt és elhagyta a termet. Az utána siető lovagok az udvarban fehér lovat pillantottak meg, melyre Galahád felpattant, és elvágtatott.”

Legendákban és mondákban a ló egy magasabb rendű, lendületes csillagerőre utal, melyet isteni asztrális erőnek is neveznek.

A fehér pedig a tisztaság színe. Aki elért Galahád szellemi fokára, az teljesen ráhangolódott az isteni akaratra. A dolgok nem az ő vezetése alatt állnak, hanem minden órában a magasabb rendű akaratnak vannak alávetve.

Más helyeken a teljes önátadásba vetett bizalmáról olvashatunk:

„Galahád előtt zöld ruhás, fekete hajú szép asszony áll, Nimué, a Tó Asszonya.

- Már vártalak - üdvözli Galahádot.

Galahád leszáll a lóról, meghajol és udvariasan köszönti.

- Magányos lovag vagy, Galahád - szól Nimué. - Hol a pajzsod? Pajzs nélkül indulsz ily nagy útra?

- Úrnőm, reggel még kardom sem volt. Nem kerestem, mégis kaptam egyet. Ha pajzs kell, bizonyára időben hozzájutok.

- S ha nem, Galahád?

- Úgy pajzs nélkül keresem a Grált.

- S ha a Grált sem találod?

- Ez nem kérdés számomra, Úrnőm. Megbízta a keresésével. Ennyi elég nekem.”

Összegezés:

A kereső ember, ha felébred - álmában megpillantja a Grált. Majd belső nyugtalansága miatt kénytelen lelke hangját követni. Parsifalként az életen közepen át, végig kell járnia a sorsfeladatainak ösvényét, ahol a szűzi balga legyőzi az Unikornis tiszta akaratával Kundrit, karmikus múltját, és megtalálja a Grál várat.(az eredeti isteni mikrokozmosz valóságát) Útja során a Grál hírnökeként megy végig a különböző fejlődési szinteken míg végül beteljesedik az útja, és amíg ezen a világon él Grál királyként foglalja el helyét. Ideje beteljesedésével Galahadként, belép a Grál fényességébe.

Galaad emlékmű

Az 1957. május 5-én felavatott „Galaad” emlékmű a Világosság Hármas Szövetségét

– Grál, Katárok és Rózsakereszt testvériségét jelképezi

A szent emlékmű – A. Spoel-de Pril

Ariége csendes völgye,
szívében hordja a testamentumot:
régi katárok szent vérét
– e zengő lángadományt –
az egykori mártírok örökségét,
kik azóta a legfőbb Jóhoz emelkedtek fel...

A hajdani beavatóhelyen
emeltetett az Emlékmű:
az oltár, hol múlt és jelen
egybeforr a Hétvilágosságban.

S a Kör, az örökkévalóság jele
hordozza az építés Négyzetét,
az ifjú katárok mágikus művét,

hol Betlehem barlangjából
a Beavatottak oltárasztala
a lángoló Háromszöget rajzolja.

Halljátok, mint zeng
a gazdag múlt hatalmas hangja
a völgyben újra:
„Lásd, mi régen volt,
ma megelevenedik.
Mert a Gnózis műve
mindig megmarad.”

Ott, a régi völgyben
áll a mi szent Emlékművünk.
Szent mantrák által
szétárad Fényereje
a jelenlegi világéterben.

E cselekedet szent mágiája által
és a Háromszög tűzében,
újra megszületik a kapcsolat
Egyiptom jelével, a piramissal.
Grál, Katárok és Rózsakereszt,
a Testvérlánc Hármas Egysége.

Magasan az Ariége völgye fölött,
Trónol a sas elhagyott fészke,
Ó, Montségur...! Ó, megégett rom...!
E naptól fogva rezgő hullámokban
árad a vér kiapadhatatlanul.

A megújult éterek
megtisztítják az óriási völgyet,
spirálvonalban emelkednek
az Emlékmű,
a mindenség szívéen
épült jelzőtűz felé.

Ussat-les-Bains sur l'Ariége,
földi éjszakában a kegyelem helye;
az Emlékmű beragyogja
az egész vidéket
legyőzhetetlen erejével.
Isten fensége határtalan.

Szelleme századról századra
éberen őrködik, s újra megépíti
a mindenki által látható Jeleket

Neki szentelt emberkezek által.
Az új Reggelben
állnak e Jelek,
a Gnózis Birodalmának
rendíthetetlen őreiként.